

Ellet J. P. ...

KRISTUS

és az Ő

IGAZSÁGA

**„... és lesz az ő neve, amellyel nevezik őt:
Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23:6).**

**„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban,
aki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és
igazságul, szentségül és váltságul” (1Kor
1:30).**

Ellet Joseph Waggoner

KRISZTUS ÉS AZ Ő IGAZSÁGA

Budapest
1994

A mű eredeti címe és kiadója:
CRIST AND HIS RIGHTEOUSNESS
Pacific Press Publishing Company, 1890.
Fordította: Szilvási József

Kiadja: az Advent Kiadó
1171 Budapest, Borsfa u. 55.
Tel./Fax: 256-5205
Felelős kiadó: Szilvási József
Munkaszám: 38/95.
ISBN 963 7817 76 X

KRISZTUS ÉS AZ Ő IGAZSÁGA

A Zsidókhöz írt levél harmadik fejezetének első versében találunk egy felhívást, ami magába foglal minden parancsolatot, amit a keresztények kaptak: „Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra”. Ha ezt tesszük – ahogy a Biblia rendeli –, ha állandóan és értelmesen figyelmezzünk Krisztusra, akkor tökéletes keresztényekké válhatunk, mivel „szemlélődés által alakulunk át”.

Az evangélium szolgálói ihletett biztatást kaptak, hogy tartsák Krisztust állandóan a nép szemei előtt, és az emberek tekintetét irányítsák Őreá, egyedül Őreá. Pál azt mondta a korinthusiaknak: „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről” (1Kor 2:2). És nincs okunk feltételezni, hogy a korinthusiakhoz címzett prédikációja bármiben is eltért a többi helyen tartott igehirdetésektől. Sőt azt mondja, hogy amikor Isten kijelentette az Ő Fiát benne, ez azért történt, hogy prédikálhasson a pogányok között (Gal 1:15-16), és annak örült, hogy elnyerte azt a kegyelmet, „hogy a pogányoknak hirdesse a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát” (Eféz 3:8).

De az, hogy az apostolok Krisztust tették minden prédikációjuk refrénjévé, nem az egyetlen biztatás számunkra, hogy megdicsőítsük Őt. Az Ő neve az egyetlen név az ég alatt, aki által megtartathatunk (ApCsel 4:12). Maga Krisztus kijelentette, hogy senki sem jöhet az Atyához, csak általa (Ján 14:6). Nikodémusnak ezt mondta: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3:14-15). Jézus „felemeltetése” elsősorban az Ő keresztre feszítésére való utalás, de több, mint pusztán történelmi tény: azt is jelenti, hogy Krisztust fel kell emelni mindazoknak, akik hisznek benne, mint megfeszített Megváltóban, mint akinek kegyelme és dicsősége elegendő ahhoz, hogy kielégítse a világ legnagyobb szükségletét. Azt jelenti, hogy fel kell emelnünk Őt az Ő végtelen szeretetében és hatalmában, mint aki a „velünk lévő Isten”; azért, hogy isteni vonzalma mindenkit önmagához vonjon (Ján 12:32).

Az a bátorítás, hogy nézzünk Jézusra, a hozzá tartozó indoklással együtt megtalálható a Zsid 12:1-3. versében: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretelve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra, aki az előtte lévő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztest szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelkeitekben elalélván.” Csak akkor tudjuk elkerülni a csüggedést és lelkünk elbátortalanodását, ha állandóan és imádságos szívvel figyelünk Jézusra, amint a Biblia kijelenti Őt nekünk.

Jézusra kell tekintenünk azért is, mert Őbenne „van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve” (Kol 2:3). Ha valakinek nincs bölcsessége, kérje Istentől, aki minden embernek készségesen megadja azt, és meg fogja kapni; de a kívánt bölcsesség csak Krisztusban nyerhető el. Az a bölcsesség, ami nem Krisztustól ered, és következésképpen nem vezet el Krisztushoz, csupán balgaság; mivel Isten, aki mindenek forrása, Ő a bölcsesség alkotója is. Ezért Isten ismeretének hiánya a balgaság legrosszabb formája (Róm 1:21-22), és a bölcsesség, valamint az ismeret minden forrása Krisztusban van elrejtve. Így aki csak a világ bölcsességével rendelkezik, valójában semmit sem tud. És mivel minden hatalom – mennyen és földön – Krisztusnak adatott, Pál azt mondja Krisztusról, hogy Ő „Istennek hatalma és Istennek bölcsessége” (1Kor 1:24).

Van egy szöveg, ami röviden összefoglalja, hogy kicsoda Krisztus az embernek, és elmondja a legfőbb okot, hogy miért kell rá tekintenünk:

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul” (1Kor 1:30). Mi tudatlanok, bűnösök és elveszettek vagyunk; Krisztus a mi bölcsességünk, igazságunk és szabadulásunk. Milyen csodálatos láncolat! A tudatlanságtól és a bűntől a megigazulásig és a megváltásig terjed. Az ember legfőbb vágya és szükséglete nem elégíthető ki azon a kereten kívül, amit Krisztus – és egyedül Krisztus – jelent nekünk. Mindez elegendő ok arra, hogy minden tekintet Őreá szegeződjék.

Hogyan szemléljük Krisztust

De hogyan szemléljük Krisztust? Pontosan úgy, ahogy kijelentette magát a világnak a tanúbizonyosság szerint, amit önmagáról adott. Abban a csodálatos beszédben, amit János evangéliuma ötödik fejezetében találunk, Jézus ezt mondta: „Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is, akiket akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki küldte őt” (Ján 5:21-23).

Krisztus megkapta a legmagasabb jogot, az ítélkezést. Ugyanazt a tiszteletet kell megkapnia, amit Isten kap, azért, mert Ő is Isten. A szeretett tanítvány ezt a tanúbizonyosságot teszi: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige” (Ján 1:1). Hogy ez az isteni Ige nem más, mint Jézus Krisztus, kitűnik a tizennegyedik versből: „És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Ján 1:14).

Az Ige kezdetben volt. Az emberi elme nem tudja felfogni azt az időt, ami ebben a szférában eltelt. Az ember nem tudhatja hogyan és mikor született a Fiú, de tudjuk, hogy Ő isteni Ige volt, nemcsak testté létele, hanem már a világ teremtése előtt. Keresztrefeszítése előtt így imádkozott: „És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad a világ létele előtt” (Ján 17:5). És hétszáz évvel azelőtt, hogy földre jött volna, azt mondta róla az ihletett szó: „De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van” (Mik 5:2). Tudjuk, hogy Krisztus az Istentől származott és jött (Ján 8:42), de mindez olyan messze van az örökkévalóságban, hogy túl van azon a határon, amit értelmünk képes lenne felfogni.

Isten-e Krisztus?

A Biblia számos helyen nevezi Krisztust Istennek. A zsoltáros ezt írja: „Az istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet napkeltétől lenyugtáig. A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körülötte erős forgósél. Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét. Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet. És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró” (Zsolt 50:1-6).

Hogy ez a szöveg Krisztusra utal, az tudható, (1) mivel minden ítélet a Fiúnak adatott, és (2) az Ő második eljövetele az az idő, amikor elküldi angyalait, hogy összegyűjtsék kegyeseit a föld négy széléről (Mát 24:31). „*Eljön a mi Istenünk és nem hallgat.*” Nem, mert amikor az Úr leszáll az égből, ezt „*riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával*” (1Thesz 4:16) teszi. A riadó Isten Fiának hangja lesz, amit meghallanak mindazok, akik a sírban vannak, és előjönnek hatására (Ján 5:28-29). Az élő igazakkal együtt felemelkednek, hogy találkozzanak az Úrral a levegőben, hogy mindörökké vele legyenek. Ez az esemény lesz „*a mi őhozza leendő egybegyűjtésünk*” (2Thesz 2:1 vö.: Zsolt 50:5; Mát 24:31 és 1Thesz 4:16).

„*Emésztő tűz van előtte, s körülötte erős forgósél*”, mert amikor az Úr Jézus eljön a mennyből az ő szent angyalaival, akkor ezt „*tűznek lángjában*” teszi, mint „*aki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának*” (2Thesz 1:8). Láthatjuk tehát, hogy a Zsolt 50:1-6. szemléletes leírása annak, amikor Krisztus másodszor eljön népe üdvözítésére. Amikor eljön, Ő lesz „*az erős Isten*” (vö.: Hab 3). Ez az Ő egyik jogos címe. Krisztus első adventje előtt régen szólta e szavakat Ésaiás próféta Izrael vigasztalására: „*hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének*” (Ésa 9:6). Ezek nem csupán Ésaiás szavai, hanem Isten Lelekének szavai. Isten maga szólt a Fiúhoz, és ezzel a címmel illette Őt. A Zsolt 45:7. versében ezt olvassuk: „*Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak pálcája a te királyságodnak pálcája*”. A figyelmetlen olvasó úgy tekinthet erre, mint a zsoltáros Isten dicsőítő szavaira, de ha az Újszövetséghez lapozunk, meglátjuk, hogy sokkal többről van szó: az Atya Isten beszél itt, és a Fiút nevezi Istennek (Zsid 1:1-8).

Krisztus ezt a nevet nem valamilyen különleges eredményért kapta, hanem az öröklés jogán. Krisztus nagyságáról és hatalmáról szólva, a Zsidókhöz írt levél írója azt mondja: Ő sokkal nagyobb az angyaloknál, mert „*különb nevet örökölt azoknál*” (Zsid 1:4). A fiú mindig jogszerűen viseli apja nevét, így Krisztus is, mint „*Isten egyszülött Fia*”, jogosan viseli ezt a nevet. A fiú ugyanakkor – kisebb vagy nagyobb mértékben – az apa mása: ugyanaz a termete, arcvonásai és jellemtulajdonságai követik apját. Nem teljesen, mert az emberek között nincs tökéletes képmás. De Istenben nincs hiányosság, és

az Ő műveiben sem, ezért Krisztus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1:3). Mint az önmagában létező Isten Fia, rendelkezik az istenség minden jellemtulajdonságával.

Igaz, hogy Istennek sok fia van, de Krisztus „Isten egyszülött Fia”, ezért olyan értelemben rendelkezik az istenfiúsággal, ahogy egyetlen lény sem rendelkezhet vele. Az angyalok, csakúgy, mint Ádám, Isten fiai a teremtés által (Jób 38:7; Luk 3:38), a keresztyének Isten fiai a fiúvá fogadás által (Róm 8:14-15), de Krisztus azért Isten Fia, mert annak született.

A Zsidókhoz írt levél azt is elmondja, hogy az istenfiúság nem olyan állapot, amibe Krisztus felemeltetett, hanem olyan pozíció, amit jog szerint birtokol. Azt mondja: Mózes hű volt Isten házában, mint szolga, „Krisztus ellenben, mint Fiú a maga háza felett” (Zsid 3:6). Azt is mondja, hogy Krisztus a ház építője: Ő az, aki felépítette és dicsőségével betöltötte az Úr templomát (Zak 6:12-13).

Krisztus nyilvánvaló módon tanította, hogy Ő Isten. Amikor az ifjú azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?”, Jézus – mielőtt válaszolt volna a kérdésre – ezt kérdezte: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten” (Márk 10:17-18). Mit értett Jézus e szavakon? Azt akarta mondani, hogy Ő nem mindenestől jó? Szerényen kisebbiteni akarta magát? – Szó sincs róla, hiszen Krisztus tökéletesen jó volt. Azoknak a zsidóknak, akik állandóan figyelték, hogy valamit találjanak nála, amivel megvádolhatják Őt, határozottan kijelentette: „Ki vádol engem közületek bűnnel?” (Ján 8:46). Az egész zsidó nemzetből nem volt egyetlen ember sem, aki valaha is látott volna, vagy hallott volna nála valamit, ami a leghalványabb mértékben hasonlított a bűnre, s akik eldöntötték, hogy halálra ítélik Őt, csak hamis tanúk felbérelése árán tehették meg azt. Péter ezt írja: „bűnt nem cselekedett, sem szájában álnokság nem találtatott” (1Pét 2:22). Pál azt mondja: „bűnt nem ismert” (2Kor 5:21). A zsoltáros kijelenti: „nincsen hamisság benne” (Zsolt 92:15). Végül János ezt írja: „És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincsen bűn” (1Ján 3:5).

Krisztus nem tagadhatta meg magát, ezért nem mondhatta azt, hogy Ő nem jó. Ő maga volt a tökéletes jóság. Mivel nincs más jó, csak egyedül az Isten, és mivel Krisztus jó, ebből következik, hogy Krisztus Isten, és ez az, amit meg akart tanítani az ifjúnak. Jézus ezt tanította a tanítványoknak is. Amikor Filep így szólt, „mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk”, Jézus így felelt: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (Ján 14:8-9). Ez ugyanolyan hangsúlyos, mint amikor ezt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk” (Ján 10:30). Krisztus annyira Isten volt – még akkor is, amikor az emberek között járt –, hogy amikor kérték, hogy mutassa meg az Atyát, ezt válaszolhatta: nézzetek rám. Mindez eszünkbe juttatja, hogy amikor Isten elküldte az Elsősülöttet a világba, ezt mondta: „És imádják őt az Istennek minden angyalai” (Zsid 1:6). Nemcsak a világ létele előtt kellett az angyaloknak imádniuk Krisztust, amikor osztozott az Atya dicsőségében, hanem akkor is, amikor eljött, mint kisgyermek Betlehembe.

A zsidók nem értették félre Krisztusnak önmagára vonatkozó tanítását. Amikor azt mondta, hogy egy az Atyával, a zsidók köveket ragadtak, hogy megkövezzék Őt, s amikor megkérdezte tőlük, hogy mely jó dologért akarják Őt megkövezni, ezt válaszolták: „Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem a káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné tetted magad” (Ján 10:33). Ha valóban az lett volna, akinek tekintették: közönséges ember, szavai valóban istenkáromlások lettek volna: de Ő Isten volt.

Krisztus földre jövetelének az volt a célja, hogy kinyilatkoztassa Istent az emberek előtt, hogy az emberek hozzá jöhessenek. Amint Pál írja, hogy „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19), illetve ahogy Jánosnál olvashatjuk: az Ige, aki Isten volt, „testté lett” (Ján 1:1, 14). Ugyanakkor kijelenti: „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki (tette ismertté) őt” (Ján 1:18).

Figyeljük meg a kifejezést: „az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van”! Ott volt, és ott van az Ő lakhelye, mint az Istenség egy tagjának lakhelye akkor is, amikor a földön volt, és akkor is, amikor a mennyben van. A jelen idő használata folyamatosságot sugall, ugyanazt a gondolatot tartalmazza, mint azok a szavak, amit Jézus mondott a zsidóknak: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Ján 8:58). És ez ismét bemutatja, hogy Ő azonos azzal, aki megjelent Mózesnek, és ezt mondta: „Vagyok, aki Vagyok”.

És végül ott vannak Pál ihletett szavai Jézus Krisztusról: „Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség” (Kol 1:19). Hogy mi az a „teljesség”, ami Krisztusban lakozott, megtudhatjuk a következő fejezetből: „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). Ez a legtökéletesebb és legkevésbé megkérdőjelezhető tanúságtétel arról, hogy Krisztus

természeténél fogva rendelkezett az isteni tulajdonságokkal. Krisztus istensége nagyon látható módon megnyilatkozik abban, ahogy folytatjuk szemlélődésünket.

Krisztus, mint Teremtő

A fent idézett szöveg folytatásaként – mely azt mondja, hogy Krisztus, az Ige Isten – azt olvassuk, hogy „minden őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Ján 1:3). Semmilyen magyarázat nem teheti világosabbá ezt a szöveget annál, mint amilyen világos. Ezért térjünk a Zsid 1:1-4. versére: „...ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, akit tett mindenek örökösévé, aki által a világot is teremtette, aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségesnek jobbára a magasságban, annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál”. Még ennél is hangsúlyosabbak Pál szavai a Kolosséi levélben. Miközben arról ír, hogy Krisztusban nyertük el a megváltás ajándékát, kijelenti: „aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; mert őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek” (Kol 1:15-17).

Gondosan kell tanulmányozni ezt a csodálatos szöveget, és gyakran kell elmélkedni róla. Azt mondja el, hogy a mindenségben semmi sincs, amit ne Krisztus teremtett volna. Ő alkotott mindent a mennyben és a földön, Ő alkotott mindent, ami látható, és mindent, ami láthatatlan; a mennyei királyi székek, uraságok és fejedelemségek – mind néki köszönhetik létüket. Mivel Ő mindenek előtt lett, és mindeneket teremtett, ezért minden Őbenne áll fenn. Ez a kijelentés megfelel a Zsid 1:3. versében található kijelentéseknek, miszerint Krisztus hatalma szavával tartja fenn a mindenséget. Ez a szó hozta létre az eget, s ugyanez a szó tartja helyén és óvja meg a pusztulástól.

Ebben az összefüggésben nem hagyhatjuk figyelmen kívül Esa 40:25-26-ot: „Kihez hasonlítotok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen”. Vagy ahogy a héber szöveg még hangsúlyosabban mondja: „tőle, ki hatalmas és erős, senki sem menekülhet”. Krisztus az, aki nevükön szólítja a mennyei seregeket, és helyükön tartja őket. Ez kitűnik a fejezet más részeiből. Ő az, akiről ezt mondta a próféta: „a pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!”. Ő az, aki „jó hatalommal, és karja uralkodik”, kinek „jutalma vele jó, és megfizetése ölötte”, s aki „mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza”.

Még egy olyan bizonyágtétel, ami Krisztus istensége mellett szól, tökéletesen elegendő. Ez a bizonyágtétel magától az Atyától származik. A Zsidókhöz írt levél első fejezetében azt olvassuk, hogy Isten ezt mondja Fiáról: „imádják őt az Istennek minden angyalai”. Az angyalokról ezt mondja: „Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgálait tűz lángjává”, a Fiúról viszont így nyilatkozik: „A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája... Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek” (Zsid 1:6-10). Itt az Atya szól a Fiúhoz és azt mondja neki, te alapítottad a földet, és a te kezeid művei az egek. Ha maga az Atya adja meg ezt a tiszteletet Fiának, kicsoda az ember, hogy visszatarthatná azt? Ezek a kijelentések kielégítően megalapozzák számunkra Krisztus Istenségét, s azt a tényt, hogy Ő mindenek teremtője.

Ovatosságra kell itt intenünk az Olvasót. Senki ne gondolja, hogy a Fiút az Atya rovására akarjuk felmagasztalni, vagy hogy az Atyát mellőzni akarjuk. Ez lehetetlen, mert mindkettőjük érdeke ugyanaz. A Fiút tisztelve az Atyát is tiszteljük. Tudatában vagyunk Pál szavainak: „Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is őbenne; és egy Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala” (1Kor 8:6). Végző soron minden az Atyából indul ki, maga Krisztus is az Atyától van, de tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék a teljesség, s hogy Ő legyen az a közvetlen eszköz, aki által a teremtés munkája megvalósul. Vizsgálódásunknak az a célja, hogy megalapozzuk Krisztus egyenlőségét az Atyával, hogy így jobban értékeljük megváltó hatalmát is.

Teremtett lény-e Krisztus?

Mielőtt tovább haladhatnánk azokra a gyakorlati tanulságokra, melyeket levonhatunk ezekből az

igazságokból, néhány percet el kell töltenünk annál az elméletnél, amit sokan képviselnek, olyanok is, akik nem akarják szándékosan lebecsülni Krisztust, de akik e nézetükkel mégis tagadják Krisztus istenségét. Ez az elmélet pedig az, hogy Krisztus teremtett lény, akit Isten a maga jótetszése szerint felemelt jelenlegi magas pozíciójába. Aki ezt a nézetet képviseli, senki sincs tisztában annak a pozíciónak a nagyságával, amit Krisztus valójában betölt.

Ez az elmélet a Jel 3:14 félreértésére épül: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete”. Ezt az ígét helytelenül értelmezik, amikor azt gondolják, hogy Krisztus az első teremtmény, azaz az Ő megteremtésével kezdődött Isten teremtői munkája. Ez a nézet ellentmond az Írásnak, amikor kijelenti, hogy Krisztus maga teremtett mindent. Ha azt mondjuk, hogy Isten Krisztus megteremtésével kezdte a teremtés munkáját, akkor Krisztust kihagyjuk a teremtés munkájából.

A görög szó, amit „kezdet”-nek fordítunk így szól „árché”, és azt jelenti „fej”, „fő”. Ezt a szót megtaláljuk többek között az „arkangyal” szóösszetételben is. Krisztus az arkangyal (Júdás 9; 1Thesz 4:16; Ján 5:28-29; Dán 10:21). Ez nem azt jelenti, hogy Ő az első az angyalok között, mert Ő nem angyal, hanem az angyalok felett áll (Zsid 1:4). Azt jelenti ez, hogy Krisztus az angyalok feje vagy fejedelme. Krisztus az angyalok parancsnoka (Jel 19:11-14). Ő teremtette az angyalokat (Kol 1:16). Ezért az, hogy Ő Isten teremtésének a kezdete vagy a feje, azt jelenti, hogy benne vette kezdetét a teremtés munkája, hogy Ő – mint maga mondja – az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó (Jel 21:6, 22:13). Ő az a forrás, akitől minden lény kapta eredetét.

Nem kell teremtménynek tartani Krisztust azért sem, mert Pál azt írja, hogy Ő minden teremtménynek előtte született (Kol 1:15), s a következő vers elmondja, hogy Krisztus nem teremtmény, hanem Teremtő: „Mert őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek. És ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn”. Ha tehát Ő teremtett mindent, és minden teremtmény előtt létezett, akkor Őt nem sorolhatjuk a teremtett lények közé. Ő a teremtett dolgok fölött áll, s nem közülük való.

Az Írás kijelenti, hogy Krisztus Isten egyszülött Fia. Született, nem teremtetett. Mikor született? Ez nem a mi kérdésünk, mert ha megmondanák is nekünk, nem tudnánk felfogni. Mikeás próféta elmond nekünk mindent, amit tudhatunk felőle: „De te, Efrátának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van” (Mikeás 5:2). Volt idő, amikor Krisztus előjött az Atya kebeléről (Ján 8:42; 1:18), de ez az idő olyan messze vész az örökkévalóságban, hogy a mi véges értelmünknek úgy tűnik, mintha Krisztusnak nem is volna kezdete.

A lényeg az, hogy Krisztus Isten Fia, nem pedig az Ő teremtménye. Örökségként kapott olyan nevet, ami minden név felett van: Ő „a Fiú a maga háza felett” (Zsid 1:4, 3:6). Mivel Ő Isten egyszülött fia, rendelkezik az isteni természettel, és a születés jogán megkapott minden isteni tulajdonságot, mivel az volt az Atya akarata, hogy Fia az Ő képmása, dicsőségének visszatükröződése legyen és benne lakozzék az Istenség egész teljessége. Így „élete van önmagában”, természettől fogva halhatatlan, és örök életet adhat másoknak is. Az élet belőle fakad, ezért nem lehet elvenni tőle; önként van hatalma letenni azt, és van hatalma felvenni azt. „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és ismét van hatalmam felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól” (Ján 10:17-18).

Ha bárki előáll az ősi gáncsokodó kérdéssel: hogy halhatott meg Krisztus, amikor halhatatlan, csak azt felelhetjük rá: nem tudjuk. Mi nem tehetünk úgy, mintha képesek lennénk utánozni a Végtelent. Nem tudjuk, miként lehet Krisztus kezdettől fogva Isten, akinek az Atyával egyenlő dicsősége volt már a világ léte előtt, és hogy születhetett meg mégis Bethlehemben. A kereszt és a feltámadás titka nem más, mint a testlétele titka. Nem tudjuk, hogy lehet Krisztus Isten, s ugyanakkor hogy lehet ember is a mi érdekünkben. Nem értjük hogyan teremtett mindent a semmiből, hogyan tudja feltámasztani a halottakat, s azt sem, hogy miként munkálkodik Lelke által a mi szívünkben; mégis hisszük és tudjuk ezeket. Elég elfogadnunk azt, hogy amit Isten kijelentett, az az igazság, s nincs szükségünk arra, hogy olyan dolgok felett medítáljunk, amit egy angyal értelme sem képes felfogni. Ezért gyönyörködünk abban a végtelen hatalomban és dicsőségben, amit az Írás Krisztusnak tulajdonít, anélkül, hogy véges értelmünkkel azon aggodalmaskodnánk, hogy miként magyarázzuk meg a végtelent.

Végül tudjuk, hogy az Atya és a Fiú egysége abban van, hogy mindkettőjüknek egy a Lelke. Miután Pál elmondja, hogy azok, akik testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt, így folytatja: „De ti

nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róm 8:9). Itt azt látjuk, hogy a Szentlélek mind az Atya Lelke, mind a Fiú Lelke. Krisztus, aki az Atya kebelén van, akinek lényege és természete azonos Isten lényegével és természetével, jogosan nevezhető „Jehovának”, az önmagában létezőnek, akiről Jer 23:5-6. verse azt mondja, hogy Ő az „igaz mag”, aki „bölcse cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik a földön”, s kit úgy ismerünk: *Jehova-tsidecenu* = AZ ÚR A MI IGAZSÁGUNK.

Ezért, aki tiszteli Krisztust, ne adjon neki kevesebb tisztességet, mint az Atyának, mert ezzel magát az Atyát is kisebbíti, hanem a menny angyalaival együtt imádjuk a Fiút, s ne féljünk attól, hogy ha ezt tesszük, akkor nem a Teremtőt, hanem egy teremtményt imádunk. Most, hogy Krisztus Istensége frissen áll előttünk, időzzünk az Ő megaláztatásának csodálatos történeténél.

Isten megjelent testben

„És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk” (Ján 1:14). Nincs szó, mely nyilvánvalóbban kifejezné, hogy Krisztus egy személyben Isten és ember volt. Eredetileg csupán isteni természettel bírt, de magára vette az emberi természetet, s eljött az emberek közé, mint egyszerű földi halandó, kivéve azokat a pillanatokat, amikor istensége átvillant emberi természetén, mint a templom megtisztításánál, s amikor szavai még ellenségeit is arra ösztönözték, hogy elismerjék: „soha ember még így nem szólott”.

Krisztus megalázkodása, amit magára vett, a legjobban Pál apostol Filippibeliekhez írt levelében fejeződik ki: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén fel, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:5-8).

A szövegben található üzenet ez: Krisztus Istennek formájában volt, mint „az Ő dicsőségének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása” (Zsid 1:3); rendelkezett az istenség minden tulajdonságával, Ő volt a mindenség Uralkodója, s az, akit a menny tisztel és gyönyörűségét leli benne, de úgy érezte, hogy ezek a dolgok nem lehetnek kívánatosak az Ő szemeinek addig, míg az ember elveszett állapotban van. Nem tudta élvezni dicsőségét, mivel az ember kiteszített volt és reménytelen. Ezért megüresítette magát, levetette magáról minden gazdagságát és dicsőségét, és magára vette az ember természetét, hogy megválthassa őt.

Képtelenek vagyunk megérteni, hogyan tudta Krisztus, mint Isten, megalázni magát a keresztfának haláláig, ezért értelmetlen dolog spekulálni felette. Egyet tehetünk: elfogadjuk azokat a tényeket, amit a Biblia elénk tár. Ha az Olvasó úgy érzi, hogy nehéz összhangba hozni a Biblia Krisztus természetéről szóló kijelentéseit, emlékezzen arra, hogy lehetetlen ezt a dolgot úgy elmondani, hogy a véges elme is tökéletesen megértse. Amilyen természetellenes az, hogy a pogányok beoltatnak Izrael törzsébe, olyan ellentmondásos Isten megváltási terve az ember számára.

Más íráshelyek, melyeket szintén tanulmányozunk majd, közelebb hozzák számunkra Krisztus emberi természetének tényét, és azt, hogy mindez mit jelent nekünk. Már olvastuk, hogy „az Ige testté lett”, és most elolvassuk azt, amit Pál írt a testről: „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért kárhóztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:3-4).

Kis gondolkodás elegendő ahhoz, hogy meglássuk: ha Krisztus magára vette az emberhez hasonló formát, hogy megváltsa az embert, akkor a bűnös emberhez hasonló formát kellett felvennie, mert a bűnös embert jött megváltani. A halálnak nem lett volna hatalma a büntelen ember felett, mint amilyen Ádám volt Édenben, és nem lett volna Krisztus felett sem, ha az Úr nem vette volna magára mindnyájunk vétjét. Továbbá az a tény, hogy Krisztus magára vette a testet, nem egy büntelen lény testét, hanem a bűnös emberét, azt a testet, mely rendelkezik mindazokkal a gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal, aminek az elbukott emberi természet ki van téve, megmutatkozik abban a kifejezésben, hogy Ő „Dávid magvából való volt test szerint”. Dávid rendelkezett az ember minden vágyával. Azt mondja magáról: „Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem anyám” (Zsolt 51:7).

A következő kijelentés a Zsidókhoz írt levélben igen világosan mondja ezt:

„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annakokáért

mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek” (Zsid 2:16-18).

Ha Ő mindenben hasonlatos lett testvéreihez, akkor el kellett szenvednie mindazokat az akaratbeli fogyatékoságokat, és ki kellett, hogy legyen téve mindazoknak a kísértéseknek, aminek testvérei ki vannak téve. Két olyan szöveg, ami igen határozottan szól erről, elegendő ahhoz, hogy megvilágítsuk ezt a pontot:

„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21).

Ez sokkal erősebb kifejezés, mint az, hogy „bűn testének hasonlatosságában”. Ő bűnné tétetett. Ez ugyanolyan titok, mint az, hogy az Isten Fiának meg kell halnia. Az Isten hibátlan Bíránya, aki nem ismert bűnt, bűnné tétetett. Bűntelen, de nemcsak bűnösnek számítják, hanem valóságosan is magára veszi a bűnös természetet. Ő bűnné tétetett, hogy mi igazzá tétethessünk. Ezért mondja Pál a galatáknak: „kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot” (Gal 4:4-5).

„Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek”. „Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 2:18; 4:15-16).

Még egy pont van, és megérthetjük a teljes tanulságot, amit megtanulhatunk abból a tényből, hogy „az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk”. Hogyan lehet az, hogy Jézus „maga is körül van véve gyarlósággal” (Zsid 5:2), és mégsem ismer bűnt? Egyesek úgy érezhették, miközben az eddigieket olvasták, hogy mi lebecsüljük Jézus jellemét azáltal, hogy alászállítjuk Őt a bűnös ember színvonalára. Ellenkezőleg; megdicsőítjük áldott Megváltónk isteni erejét, aki önként szállt alá a bűnös ember színvonalára, hogy felmagasztalhassa az embert saját szeplőtlen tisztasága által, amit megőrzött a legellenségesebb körülmények között is. Emberi természete csupán elfátyolozta isteni természetét, ami elválaszthatatlanul összekapcsolta Őt a láthatatlan Istennel, és sikeresen tudott ellenállni a test gyengeségeinek. Az egész életét kitöltötte a küzdelem. A test, a minden igazság ellenségétől ösztönözve, a bűn felé vonzotta, isteni természete azonban egyetlen pillanatra sem időzött a gonosz vágyaknál, sem isteni ereje nem ingott meg. Elszenvetted testben mindazt, amit ember elszenvetted. Amikor visszatért az Atya trónjára, ugyanolyan szeplőtlen volt, mint amikor alászállt. Ott feküdt a sírban, a halál hatalmának alávetve, mégis lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt, mert nem ismert bűnt.

Egyesek azt mondhatják: „Magamra nézve semmi bátorítót nem látok ebben. Van példaképem, de nem tudom követni, mert nem rendelkezem Krisztus hatalmával. Ő Isten volt akkor is, amikor a földön járt, én pedig csupán ember vagyok”. Igen, de te rendelkezhetsz ugyanazzal a hatalommal, amivel Ő bírt, ha akarod. „Körül volt véve gyarlósággal”, és mégsem vétkezett, mert állandóan benne volt az isteni erő. Figyelj Pál ihletett szavaira és meglátod, hogy milyen kiváltsággal rendelkezünk:

„Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Eféz 3:14-19).

Ki kérhetne ennél többet? Krisztus, akiben lakozott az istenség egész teljessége testileg, bennünk lakozhat, hogy mi is beteljesedhessünk az Istennek egész teljességéig. Milyen csodálatos ígélet! Krisztus „megindul gyarlóságainkon”, azaz elszenvetted mindazt, amit a bűnös test elszenvetted, tud róla mindent, és annyira azonosul gyermekeivel, hogy amilyen nyomást gyakorol rájuk a bűn, olyan nyomást gyakorol Őre is, és Ő tudja, hogy mennyi isteni erőre van szükség, hogy ellenállhasson neki; és ha mi őszintén vágyunk ellenállni „istentelenségnek és a világi kívánságoknak”, akkor Ő kész és képes erőt adni nekünk, „feljebb, hogynem kérni vagy elgondolni” tudnánk azt. Minden hatalmat, ami Krisztusban természetből megvolt, elnyerhetünk kegyelemből azáltal, hogy Ő bennünk lakik, és készségesen kiárasztja ránk erejét.

Ezért a gyenge, esendő, büntől kísértett lelkek merítsenek bátorságot. Jöjjenek „bizalommal a kegyelem királyi székéhez”, ahol bizonyosan kegyelmet találnak és segítséget a szükségben, mert Megváltónk érzékeli ezt a szükségét az első pillanattól fogva. Ő „együttérez gyarlóságainkkal”. Ha csupán tizenhét évvel ezelőtt szenvedett volna, félhetnénk, hogy elfelejti gyarlóságaink egyikét-másikat, de nem; pontosan azok a kísértések érintik Őt, melyeket te átélsz. Sebei állandóan elevenek, és Ő mindig él, hogy közbejárjon érted.

Milyen csodálatos lehetőségek vannak itt a keresztény számára! Milyen magas fokára juthat az ember a szentségnek! Nem érdekes, hogy Sátán mennyi támadást intéz ellene; támadhatja ott, ahol a test a legerőtlenebb, Ő ott maradhat a Magasságos árnyékában, és betöltheti Isten erejének teljességével. Ő, aki erősebb, mint Sátán, állandóan a keresztény szívében lakozhat, ezért Sátán támadásait erődítményből szemlélve, a hívő ezt mondhatja: „Mindenre van erőm Krisztus által, aki megerősít engem”.

Fontos gyakorlati tanulságok

Nem csupán szép elmélet és üres dogma az, hogy Krisztust Istennek és teremtőnek kell tekintenünk. A Biblia minden tanítása gyakorlati hasznunkat szolgálja, ezért ezzel a céllal kell tanulmányoznunk azt. Nézzük először, hogy milyen kapcsolat van e tantétel és az Isten törvényének központi parancsolata között. 1Móz 2:1-3-ban ezeket a szavakat találjuk a teremtéstörténet összegzéseként: „És elvégezték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt, mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten”. Ugyanazok a szavak ezek, amit 2Móz 20:8-11. verseiben találunk.

Azt találjuk itt, ami a legtermészetesebb, hogy az a Lény, aki teremtett, megnyugodott. Az, aki hat napon át munkálkodott a föld teremtésében, a hetediken megnyugodott, és megáldotta és megszentelte azt. De már láttuk, hogy az Atya Isten a Fiú által vitte végbe a teremtés munkáját, és Krisztus teremtett minden létező dolgot. Ezért nyilvánvaló dolog, hogy Krisztus volt az, aki megnyugodott azon az első szombaton, a teremtés bevégezésekor, és Ő volt az, aki megáldotta és megszentelte ezt a napot. Így a hetedik nap – a szombat – a lehangsúlyosabb módon az Úr napja. Amikor Krisztus azt mondta a farizeusoknak, hogy „a szombatnak is Ura az embernek Fia” (Mát 12:8), akkor afelett a nap felett jelentette ki Úr voltát, amit ők külsőleg olyan makacsul megünnepeltek, és ezt oly módon tette, hogy megértsék: a szombatot Ő saját tekintélye szimbólumának tekintette, mint olyan intézményt, ami látványosan igazolta, hogy Ő nagyobb a templomnál. Így a hetedik nap a teremtés Isten által kiválasztott emlékműve. Ez a nap minden más napnál nagyobb tiszteletet érdemel, mert az a küldetése, hogy az ember figyelmét Isten teremtői hatalmára irányítsa, ami az ember előtt igazolja az Ő Istenségét. Ezért, amikor Krisztus azt mondta, hogy Ő a szombat Ura, akkor nem kevesebbet mondott, mint hogy Ő a Teremtő, akinek Istensége mellett tanúskodik ez a nap.

Mit mondjunk tehát arra a gyakori észrevételre, hogy Krisztus áthelyezte a nyugalom napját a teremtés emléknapijáról egy olyan napra, melynek nincs meg ez a jelentősége? Ha Krisztus megváltoztatta vagy eltörölte volna a szombatot, akkor olyasmit rontott volna le, ami Istensége mellett tanúskodik. Ha Krisztus eltörölte volna a szombatot, saját keze munkáját pusztította volna el, önmaga ellen fordult volna, s tudjuk, hogy az az ország, mely önmagával meghasonlik, nem állhat meg. De Krisztus nem mondhat ellent önmagának, ezért nem változtatott meg egyetlen jöttát sem abból, amit Ő maga elkülönített, s ami tanúbizonyságot téven istenségéről, bemutatja azt, hogy Ő méltó arra, hogy minden pogány isten felett imádjuk. Krisztus számára megváltoztatni a szombatot olyan lehetetlen, mint megváltoztatni azt a tényt, hogy Ő hat napon át teremtett mindeneket, és a hetedik napon megnyugodott.

Továbbá az a gyakran ismételt kijelentés, hogy az Úr a Teremtő, azt a célt szolgálja, hogy meglássuk benne az erő forrását. Figyeljük meg a Kolosséi levél első fejezetében, hogyan kapcsolódik egymáshoz a teremtés és a megváltás munkája:

„Azért mi is, amely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg értetek imádkozni, és kérni, hogy betöltsétek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben, hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében; minden erővel megerősítetvén az ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre örömmel; hálákat adván az Atyának, aki alkalmassá tett

minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának országába; aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; mert őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek; és ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. És ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy mindenekben ő legyen az első; mert tetszett az Atyának, hogy őbenne lakozzék az egész teljesség” (Kol 1:9-19).

Nem véletlen az, hogy az a csodálatos kijelentés, miszerint Krisztus a Teremtő, összekapcsolódik azzal az állítással, hogy őbenne van megváltásunk. Nem, amikor az apostol tudatja velünk vágyát, hogy minden erővel megerősítsünk az Ő dicsőségének hatalma szerint, akkor azt is megmondja, hogy mi a dicsőségnek ez a hatalma. Amikor arról ír, hogy megszabadulunk a sötétség hatalmából, akkor bemutat nekünk valamit a Szabadító hatalmából. Bátorításunkra mondja nekünk, hogy az egyház feje egyszermind mindenek teremtője is. Elmondja nekünk azt, hogy Ő hatalma szavával fenntartja a mindenséget (Zsid 1:3), hogy megnyugodhassunk abban a bizonyosságban, miszerint a kéz, ami fenntart mindeneket, megőrzi gyermekei jólétét is.

Figyeljük meg a kapcsolatot Ésa 40:26. versével! A fejezet bemutatja Krisztus csodálatos bölcsességét és hatalmát, aki nevéen szólítja az eget minden seregét, és helyükön tartja őket ereje és hatalma által, majd azt kérdezi: „Miért mondd Jákob és szólj ekként Izrael: Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem? Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!” (Ésa 40:27-28)? Ellenkezőleg: „erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja”. Hatalma van arra, hogy új dolgokat teremtsen a semmiből, ezért csodákat tehet azok által, akik erőtlenek. Erőt hozhat ki a mi erőtlenségünkből. Ezért minden, ami szemünk előtt tartja Krisztus teremtői hatalmát, lelki erőnk és bátorságunk megújítását szolgálja.

Ez a szombat rendeltetése. Olvassuk el a 92. zsoltárt, amit szombati zsoltárnak neveznek. Az első öt versben ezt találjuk:

„Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedetteddel, a te kezdednek műveiben örvendezem”.

Mi köze van ennek a szombathoz? A szombat a teremtés emlékműve. Az Úr ezt mondja: „És adám nekik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük” (Ezék 20:12). A zsoltáros úgy tartotta meg a szombatot, ahogy Isten terve szerint meg kellett tartani: a teremtés és a teremtésben megnyilatkozó isteni jóság feletti elmélkedéssel. S erről gondolkodva, megértette, hogy Isten, aki felöltöztette a liliumokat Salamon dicsőségét meghaladó dicsőséggel, sokkal jobban törődik értelmes teremtményeivel. Amint felnézett az égre, ami Isten hatalmát és dicsőségét hirdeti, és megértette, hogy a csillagok a semmiből teremtettek, az a bátorító gondolata támadt, hogy ugyanez a hatalom megszabadítja őt emberi gyarlóságaitól. Ezért hálás volt, és diadalmasan tekintett Isten keze munkáira. Isten erejének ismerete, amire a teremtés feletti elmélkedés útján jutott el, bátorsággal töltötte be őt, amint meglátta, hogy ugyanez az erő áll az ő rendelkezésére is; és megragadva ezt az erőt hit által, győzelmet szerzett. És ez a szombat rendeltetése: elvezetni az embert Isten üdvösségszerző megismerésére.

Az érvelés – röviden szólva ez: (1) Az Istenbe vetett hit az Ő hatalmának megismerésével kezdődik, a bizalmatlanság pedig abból ered, hogy az ember nem tudja: Isten képes minden ígését beteljesíteni. Hitünknek arányban kell lennie azzal, amit valóságos módon megismertünk hatalmából. (2) Ha értelmesen szemléljük Isten teremtett világát, igazán megismerhetjük az Ő hatalmát; mert hatalma és örökkévaló istensége láthatóvá válik keze munkáiból (Róm 1:20). (3) A hit ad győzelmet (1Ján 5:4), ez a hit pedig abból táplálkozik, hogy megismerjük Isten hatalmát az Ő kezének munkáiból, ezért azt mondhatjuk, hogy a győzelem Isten keze munkáinak megismeréséből ered. Ezért a szombat, mint a teremtés emlékműve – ha megfelelő módon megtartják – a keresztyén erőforrása a küzdelemben.

Ezt az üzenetet találjuk az idézett szövegben: „És adám nekik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük” (Ezék 20:12). Tudván azt, hogy Isten akarata a mi megszentelődésünk (1Thesz 4:3; 5:23-24), megértjük a szombat segítségével (ha helyesen élünk vele), hogy Isten milyen hatalmat vesz igénybe megszentelődésünkhöz. Ugyanez a hatalom, amit Isten használt fel a teremtéskor, áll mindazok

rendelkezésre a megszentelődésben, akik alávetik magukat Isten akaratának. Ennek a gondolatnak – ha tökéletesen megértettük – örömet és vigasztalást kell adnia Istenben minden őszinte léleknek. Ennek fényében tudjuk értékelni Ésaías próféta szavait:

„Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szolt” (Ésa 58:13-14).

Ez azt jelenti, hogy ha Isten akarata szerint tartjuk meg a szombatot, mint az Ő teremtő hatalmának emlékművét, s ezáltal szívünkbe költözik az az isteni erő, mely rendelkezésünkre áll – Isten gyermekeinek üdvösségére –, akkor a lélek – az Ő keze munkájában örvendezve – gyönyörűséget nyer az Úrban. Így a szombat a hit támasza, ami felemeli a lelket Isten trónjához, és közösségbe vonja őt Istennel. Röviden szólva így összegezhetjük a kérdést: Isten örökkévaló hatalma megnyilatkozik a teremtés által (Róm 1:20). A teremtésre való képesség mutatja meg Isten hatalmának mértékét. Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre (Róm 1:16). Ezért az evangélium bemutatja nekünk azt a hatalmat, mely létrehozta a világot, s ami most az ember üdvösségének szolgálatában áll. Mindkét esetben ugyanarról a hatalomról van szó.

Ennek fényében nincs értelme arról vitázni, hogy a megváltás nagyobb-e, mint a teremtés, mivel a megváltás maga is teremtés (2Kor 5:17, Eféz 4:24). A megváltó hatalom egyben teremtő hatalom is; Isten üdvözítő hatalma képes elvenni az ember semmiségét, és olyan valamivé tenni, ami az egész örökkévalóságon át Isten kegyelmének a dicsőségét szolgálja. „Annakokáért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják neki lelküket, mint hű teremtőnek, jót cselekedvén” (1Pét 4:19).

Krisztus a törvényadó

„Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket” (Ésa 33:22).

Most Krisztusnak egy másik, de nem más, tulajdonságát figyeljük meg. Ez természetesen rendelkezik azzal a hatalommal is, hogy vezessen és uralkodjon. Ján 5:22-23-ban ezt olvassuk: „Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát”. Amint a teremtésben Krisztus az Atya megnyilatkozása, ugyanúgy az Atya megnyilatkozása a törvényadásban és a törvény végrehajtásában. Elég néhány bibliai szöveget idézni ahhoz, hogy ezt alátámasszuk.

Mózes negyedik könyvében olvasunk egy esetről, ami Izrael pusztai vándorlásakor történt. „És elindulának a Hór hegyétől a Veres tengerhez vívő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék út közben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izrael népéből” (4Móz 21:4-6). A nép Isten ellen és Mózes ellen szólt, és ezt mondták: Miért hoztatok ki minket a pusztába? Hibáztatták vezetőjüket. Ezért ölték meg őket a kígyók. Most olvassuk el Pál apostol szavait ugyanerről az eseményről: „Se a Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt” (1Kor 10:7). Mit igazol ez? Azt, hogy Krisztus volt a vezető, aki ellen zúgolódtak. Ezt igazolja az is, hogy amikor – Mózes – inkább az Izraellel való közösséget választotta, és tiltakozott az ellen, hogy a fáraó leánya fiának hívják, akkor Krisztus gyalázatát többre tartotta Egyiptom kincseinél (Zsid 11:26). Olvassuk el 1Kor 10:4-et is, ahol Pál azt mondja, az atyák „egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt”. Így Krisztus volt az, aki kivezette Izraelt Egyiptomból.

A Zsidókhoz írt levél harmadik fejezete szintén világossá teszi ezt a tényt. Azt mondja, hogy figyeljünk vallásunk Apostolára és Főpapjára, Krisztus Jézusra, aki hű volt házához, nem, mint szolgál, hanem mint Fiú saját háza fölött (Zsid 3:1-6). Majd azt mondja az apostol, hogy mi vagyunk az Ő háza, ha a bizodalmat mindvégig megtartjuk. Ezért arra figyelmeztet bennünket, hogy hallgassunk reá és ne keményítsük meg a mi szívünket, mint atyáink tették a pusztában. Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk. E mondás szerint: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkecsereledéskor. Mert kik keseredtek el, mikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik kijöttek Egyiptomból Mózes által? Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? Avagy nem azokra-é, akik vétkeztek, akiknek testei

elhullottak a pusztában?” (Zsid 3:14-17). Itt szintén azt látjuk, hogy Krisztus volt Izrael vezetője és parancsnoka a negyvenéves pusztai vándorlás alatt.

Ugyanezt a dolgot látjuk Józsué könyvében is. Józsué – Jerikó ostrománál – látott egy embert csupasz karddal a kezében, és megkérdezte: „Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül?”. Az ember így felelt: „Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem” (Józs 5:13-15). Senki nem vitathatja, hogy – ha láthatatlanul is –, de Krisztus volt az, aki Izraelt vezette. Mózes, Izrael látható vezetője, látta Őt, aki láthatatlan. Krisztus volt az, aki megparancsolta Mózesnek, hogy menjen el, és szabadítsa ki az Ő népét.

Most olvassuk el 2Móz 20:1-3. versét: „És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván; Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”. Ki mondja ezeket a szavakat? Ő, aki kihozta őket Egyiptomból. És ki volt az a vezető, aki kihozta őket Egyiptomból? – Krisztus volt az. Akkor ki adta a törvényt a Sínai-hegyen? – Krisztus volt az, az Atya dicsősége, az Ő személyének képmása, akiben Isten megjelent az ember számára. Ő volt az, mindenek Teremtője, és aki jogot kapott arra, hogy mindenek felett ítélkezzen.

Más oldalról is alá lehet támasztani ezt a pontot. Amikor eljön az Úr, kiáltani fog (1Thesz 4:16), kiáltása elhangzik a sírokig, és feltámasztja a halottakat (Ján 5:28-29). „Az Úr a magasságból harsog, és az Ő szent lakhelyéről dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő bírása, a hitetleneket fegyverre veti, ezt mondja az Úr” (Jer 25:30-31). Ha összehasonlítjuk ezt Jel 19:11-21. verseivel, ahol Krisztus, mint a mennyei seregek Vezére, királyok Királya és uraknak Ura eljön, hogy megtapossa a mindenható Isten haragjának borsajtóját, és megsemmisítse a gonoszokat, akkor látjuk, hogy Krisztus az, aki harsog a föld lakói ellen. Jóel még egy pontot tesz ehhez, amikor azt mondja: „Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld” (Jóel 3:16).

Ezekből a szövegekből – és még továbbiakat is tehetnénk hozzá –, megérthetjük, hogy amikor az Úr eljön, hogy megszabadítsa népét, hangja megrázza az eget és a földet: „Inogva meginog a föld, miként a részeg, és meglódul, mint kaliba” (Ésa 24:20), és az „egyek ropogva elmúlnak” (2Pét 3:10). Olvassuk el Zsid 12:25-26. versét:

„Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szőlőt megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki mennyekből vagyon, kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is”.

Az a szó, ami a földön hangzott el, és megrázta a földet, a Sínai-hegyi törvényadás volt (2Móz 19:18-20; Zsid 12:18-20), és nem volt ehhez hasonló szózat, és nem is lesz addig, míg az Úr el nem jön szent angyalaival, hogy megszabadítsa népét. De figyeljük meg, hogy ugyanaz a hang, ami akkor megrázta a földet, most nemcsak a földet rendíti meg, hanem az eget is, és láttuk azt, hogy e hang nem egyéb, mint Krisztus hangja, aki küzdelemre indul a népek ellen. Ebből is láthatjuk, hogy Krisztus hangja volt az, ami megszólalt a Sínai hegyről, amikor kihirdette a Tízparancsolatot. Mindez nem több mint amire eljutottunk akkor, amikor Krisztusról, mint Teremtőről és a szombat Alkotójáról beszéltünk.

Valójában az, hogy Krisztus az Istenség tagja, aki rendelkezik az isteni természettel, mindenben egyenlő az Atyával, Teremtő és Törvényadó, az egyetlen tényező, ami lehetővé teszi az engesztelést. Ez teszi lehetővé a megváltást. Krisztus meghalt, „hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pét 3:18), de ha egyetlen jotta hiányozna istenségéből, akkor nem tudna Istenhez vezetni bennünket. Ha Krisztus nem rendelkezett volna isteni természettel, akkor csupán emberi áldozat állna rendelkezésünkre. Sőt, ha Krisztus lenne a legelőkelőbb teremtmény, az sem érne semmit, mert akkor is a törvénynek alávetett lény lenne, aki nem tehet többet, mint teljesíti kötelességét. Nem rendelkezne azonban olyan igazsággal, amit másoknak át tudna adni. Végtelen különbség van a leghatalmasabb angyal és Isten között, ezért a leghatalmasabb angyal sem tudja felemelni az embert, és isteni természet részesévé tenni. Az angyalok képesek szolgálni, de csak Isten tud megváltani. Hálát kell adnunk Istennek, aki megmentett bennünket Krisztus Jézus megváltói szolgálata által, akiben lakozott az Istenség egész teljessége testileg, és aki ezért képes a legtávolabb lévőket is megváltani. Ez az igazság segít nekünk tökéletesebben megérteni, hogy a Biblia miért nevezi Krisztust Isten Igéjének. Ő az, akin keresztül az ember megismerheti Isten akaratát és erejét. Ő az Istenség „Szószólója”, és megnyilatkozása. Ő jelenti

ki, és Ő teszi ismertté Istent az emberek előtt. Tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék az egész teljesség, ezért nem szállítjuk le az Atyát, amint egyesek gondolják, azzal, hogy Krisztust megdicsőítjük, mint Teremtőt és Törvényadót, mert az Atya dicsősége visszatükröződik a Fiún. Mivel az Atya Krisztusban vált megismerhetővé, nyilvánvaló, hogy nem tudják kellően tisztelni az Atyát azok, akik nem emelik magasra Krisztust. Krisztus maga mondta: „...mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki küldte őt” (Ján 5:23).

Azt kérdezik, hogy miként lehet Krisztus egyszerre Törvényadó és Közbenjáró Isten és ember között? Nem kell megmagyaráznunk ezt, csupán el kell fogadnunk, hogy az Írás ezt mondja. El kell ismernünk, hogy ez a tény ad erőt az engesztelésnek. A bűnösnek az ad bizonyosságot és reménységet az ingyenes bocsánatra nézve, hogy maga a Törvényadó, aki ellen az ember fellázadt, és akitől elszakadt az a személy, aki önmagát adta érte. Hogyan kételkedhetnénk Isten szándékainak és jóakarátának őszinteségében, mikor éppen Ő az, aki odaadta magát megváltásunkra? És ne gondoljuk azt, hogy az Atya és a Fiú szembenállt ebben a tranzakcióban. Egyek voltak ebben, mint minden másban. A békeség tanácsa kettőjük között volt (Zak 6:12-13), és a Fiú akkor is az Atya kebelén volt, amikor a földön járt.

Milyen csodálatos szeretet-megnyilvánulás! Az Ártatlan szenved a bűnösért, az Igaz a nem igazakért, a Teremtő a teremtményekért, a Törvényadó azokért, akik áthágták a törvényt, a Király a lázadó alattvalókért. Mivel Isten nem sajnálta a Fiút, hanem mindnyájunkért odaadta – mivel Krisztus önként adta oda magát –, mimódon ne adna vele együtt mindent nekünk? A végtelen Szeretet nem találhatott tökéletesebb megnyilatkozási formát. Ezért elmondhatja az Úr: „Mit kellett volna még tennem szülőmmel; amit meg nem tettem vele?” (Ésa 5:4).

Isten igazsága

„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Mát 6:33).

Jézus azt mondja, hogy Isten igazsága az, amit keresnünk kell ebben az életben. Az élelem és a ruházat másodlagosak ehhez képest. Isten gondoskodik róluk, ezért nincs szükségünk az aggodalmaskodásra. Ezzel szemben életünk egyetlen célja legyen Isten országának és az Ő igazságának keresése.

1Kor 1:30-ban azt olvassuk, hogy Krisztus igazságul és bölcsességül lett. Mivel Krisztus Isten bölcsessége, és benne lakik az Istenség egész teljessége testileg, ezért az Ő igazsága Isten igazsága. Nézzük meg, hogy miben áll ez az igazság!

A zsoltáros ezt mondja: „Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz” (Zsolt 119:172). A parancsolatok igazak, nemcsak elvont formában, hanem azért, mert Isten igazságát tartalmazzák. Bizonyítékul olvassuk el az alábbiakat:

„Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép kinek szívében van törvényem! Ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esete!” (Ésa 51:6-7).

Mit tanulunk ebből? Azok ismerik Isten igazságát, akiknek szívében van az Ő törvénye, ezért a törvény Isten igazsága.

Ezt igazolják János szavai: „Minden igazságtalanság bűn” (1Ján 5:17). „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenég” (1Ján 3:4). A bűn a törvény áthágása, és egyben igazságtalanság is, ezért a bűn és az igazságtalanság azonos dolgok. De ha az igazságtalanság a törvény áthágása, akkor az igazság nem lehet más, mint a törvény iránti engedelmisség. Matematikai képletbe helyezve az elmondottakat:

igazságtalanság=bűn (1Ján 5:17)

törvényáthágás=bűn (1Ján 3:4)

Így azt az axiómát követve, hogyha kettő egy a harmadikkal, akkor egymással is egy, kimondhatjuk:

igazságtalanság=törvényáthágás,

ami negatív egyenlőség. Ugyanez pozitív formában így hangzik:

igazság=törvény iránti engedelmisség

Melyik törvény iránti engedtlenség minősül igazságtalanságnak, és melyik iránti engedelmisség minősül igazságnak?

Az a törvény, mely ezt mondja: „Ne kívánd!” Pál azt mondta, hogy ez a törvény ismerteti meg vele a bűnt (Róm 7:7). Így a Tízparancsolat Isten igazságának mércéje. Mivel ez Isten törvénye, és mivel igaz, szükségszerűen Isten igazságának kell azt tekintenünk. Valójában nincs más igazság.

Mivel a törvény Isten igazsága – az Ő jellemének leírata – könnyen beláthatjuk, hogy az ember földolga az Isten féelme és az Ő parancsolatainak megtartása (Préd 12:13). Senki ne gondolja, hogy a Tízparancsolat betűi pontosan körülírják kötelességeit. „A törvény lelki”, és sokkal többet foglal magában, mint amit a közönséges olvasó lát bennük. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéletnek meg” (1Kor 2:14). A törvény messzenyúló határait csak azok fogják fel, akik imádkozó lélekkel elmélkednek felettük. Néhány bibliai szöveg elegendő lesz, hogy megsejtsünk valamit szélességéből.

Krisztus a Hegyibeszédben ezt mondja: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: aki pedig ezt mondja, bolond, méltó a gyeheña tüzére” (Mát 5:21-22). És: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználdojál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználdojott azzal az ő szívében” (Mát 5:27-28).

Ez nem azt jelenti, hogy a „Ne ölj!” és „Ne paráználdojál!” parancsolat tökéletlen, sem nem azt, hogy Isten nagyobb erkölcsiséget kíván a keresztényektől, mint amit ószövetségi népétől, a zsidóktól kívánt. Isten követelményei minden korban és minden emberrel szemben azonosak. Az Úr csupán megmagyarázta ezeket a parancsolatokat, és megmutatta lelki jellegüket. A farizeusoknak arra a ki nem mondott vádjára, hogy figyelmen kívül hagyja és aláássa a törvényt, ezt felelte: azért jött, hogy megalapozza a törvényt, mert nem lehet eltörölni azt, s ezért annyira kiterjesztette a törvény igazi értelmét, hogy meggyőzze őket: valójában ők nem ismerik a törvényt, és ők nem engedelmeskednek neki. Megmutatta azt, hogy egyetlen tekintet vagy egyetlen gondolat is lehet a törvény áthágása.

Krisztus ezzel nem valami új igazságot jelentett ki, csupán megvilágította a régi igazságot. A törvény ugyanolyan sokat jelentett akkor, amikor kihirdette a Sínai-hegyen, mint akkor, amikor kiterjesztette azt Júdea hegyein. Amikor – földrengéstől kísérve – kijelentette „Ne ölj!”, akkor arra gondolt, hogy „ne tarts haragot szívedben, ne ápd az irigységet, sem ellenkezést, sem semmit, ami a leghalványabb módon is hasonlít a gyilkosságra. Mindez – és még sokkal több – benne van a „Ne ölj!” szavakban. És ezt már az Ószövetség ihletett szavai is így tanították:

„A dolgoknak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek földolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az” (Préd 12:15-16).

Az érvelés lényege a következő: az ítélet kiterjed minden titkos dologra, Isten törvénye az ítélet mértékegysége, ez határozza meg minden cselekedet jellegét, akár jó, akár gonosz az; ezért Isten törvénye megtilt minden rosszat, akár gondolatban, akár cselekedetben követnénk el. A végkövetkeztetés tehát ez: Isten parancsolatai magukban foglalják az ember minden kötelességét.

Vegyük az első parancsolatot: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem!”. Pál apostol beszél azokról, akiknek „Istenük az ő hasuk” (Fil 3:19). De a falánkság és mértéktelenség öngyilkosság, ezért az első parancsolat összefügg a hatodikkal. És ez még nem minden, mert azt is mondja, hogy a kívánság bálványimádás (Kol 3:5). A tizedik parancsolatot nem hághatjuk át úgy, hogy ne hágnánk át az elsőt is és a másodikat is. Más szóval, a tizedik parancsolat is összefügg az elsővel, s azt látjuk, hogy a Tízparancsolat olyan spirál, ami akkorára tágul, mint a mindenség, és magában foglalja minden teremtmény minden kötelességét. Röviden, ez Isten igazságának mércéje, aki betölti az örökkévalóságot.

Mivel ez a helyzet, teljesen korrektnek kell tartanunk azt az állítást, hogy „a törvény cselekvői megigazulnak”. A megigazítani azt jelenti, hogy igazzá tenni, vagy igaznak mutatni valakit. Nos, természetes, hogy a tökéletesen igaz törvény iránti tökéletes engedelmisség, igaz embert eredményez.

Isten eredeti terve azt volt, hogy minden teremtménye így engedelmeskedjen törvényének, s ebben az értelemben igaz, hogy „a parancsolat az életre való” (Róm 7:10).

De ahhoz, hogy valakiről el lehessen mondani, hogy „a törvény cselekvője”, arra van szükség, hogy élete minden pillanatában tökéletesen megtartsa a törvényt. Ha hiányt szenved valamiben, akkor nem nevezhető a törvény megtartójának. Ezért nagyon szomorú, de igaz: nincs egyetlen ember sem a földön, akit a törvény megtartójának tekinthetnénk, mert zsidók és pogányok egyaránt „bűn alatt” vannak, ahogy az apostol mondja: „...nincsen csak egy igaz is. Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajoltak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (Róm 3:9-12). A törvény mindenkire szól, aki hatálya alá tartozik, és senki sincs a földön, aki megvédhetné magát akkor, amikor a törvény bűnnel vádolja őt. Ezért minden száj elnémul, és mindenki bűnösnek bizonyul Isten előtt (19. v.), „mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (23. v.).

Ezért amennyire igaz, hogy „azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik” (13. v.), annyira igaz az is, hogy „a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelötte, mert a bűn ismerete a törvény által vagy” (20. v.). Bár a törvény „szent, igaz és jó”, nem tudja megigazítani a bűnöst. Más szóval, az igaz törvény nem jelentheti ki, hogy igaz az az ember, aki áthágja. A törvényt nem vethetjük meg azért, mert nem igazíthatja meg a bűnöst. Ellenkezőleg; magasztalnunk kell ezért. Tulajdonképpen maga az a tény, hogy a törvény nem nyilvánítja igaznak a bűnöst, más szóval, nem állítja, hogy az ember megtartotta (a törvényt ford.), mikor áthágta, a bizonyossága annak, hogy ez a törvény jó. Az emberek megbecsülik a megvesztegethetetlen bírakat, akik nem nyilvánítanak igazáá valakit, aki bűnözött. Meg kell tehát becsülniük Isten törvényét is azért, mert nem hoz hazug ítéletet. Ez az igazság tökéletessége, s ezért ki kell mondani, hogy Ádám nemzetségének egyetlen tagja sem teljesítette kívánalmait.

Továbbá, az a tény, hogy a törvény megtartása az ember kötelessége, megmutatja, hogy az ember nem tarthatja meg a törvényt akkor, ha egyetlen pontját is áthágja. A törvény minden egyes kívánalma olyan átfogó – az egész törvény annyira lelki –, hogy az angyalok sem tehetnek többet, mint egyszerűen engedelmeskednek neki. Sőt, mivel a törvény Isten igazsága – az Ő jellemének mása –, s mivel jelleme nem lehet más, mint ami, maga Isten sem lehet jobb, mint az igazságnak az a mértéke, ami törvényében testet ölt. Nem lehet jobb, mint amilyen jó, s ezt a jóságát már tökéletesen kinyilatkoztatta a törvény. Remélhetjük akkor, hogy aki egy ponton vétkezett, az a törvény más pontjainak megtartásával annyi felesleges jósághoz juthat, ami elegendő ahhoz, hogy kiegészítse azt, ami hiányt szenvedett? Aki ezt akarja tenni, annak arra a lehetetlen feladatra kell vállalkoznia, hogy egy ponton jobb lesz, mint amit Isten kíván, azaz jobb lesz, mint maga Isten.

De nem csak egy pont van, ahol az ember vétkezett. Minden ponton alul marad a törvény követelményeivel szemben. „Mindnyájan elhajoltak, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is”. Nemcsak ez, hanem az is lehetetlen a bukott embernek, hogy meggyengült erejével egyetlen olyan cselekedetet hajtson végre, ami megfelel a tökéletes mércének. Ez az állítás nem igényel további érvet, mint annak megerősítését, hogy a törvény Isten igazságának mércéje. Senki nem tételezheti fel magáról, hogy bármiben olyan cselekedetre képes élete folyamán bármikor, ami olyan jó lenne vagy lehetne, mintha maga az Úr cselekedné azt. Mindenkinek el kell ismételnie a zsoltárossal együtt: „feletted való jóm nincsen” (Zsolt 16:2).

A Szentírás nyíltan kijelenti ezt a tényt. Krisztus, aki „nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi volt az emberben” (Ján 2:25), azt mondta: „Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki, és megfertőztetik az embert” (Márk 7:21-23). Könnyebb rosszat tenni, mint jót, és amit az ember természetesen tesz, az a gonosz. A gonosz bennünk lakik, és lényünknek egy része. Ezért mondja az apostol: „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm 8:7-8). „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok” (Gal 5:17). Mivel a rossz az ember természetének része, amit bűnös elődeitől örökölt, ezért nyilvánvaló, hogy minden igazság, ami belőle származhat, olyan, „mint a megfertőztetett ruha” (Ésa 64:5), ha összevetjük azt Isten igazságának szeplőtlen ruhájával.

Maga az Úr így mutatta be, hogy mennyire lehetetlen igazságot kihozni a bűnös szívből: „Mert

minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg: mert a tövisről nem szednek fűgét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól a szája” (Luk 6:44-45). Ez azt jelenti, hogy az ember nem tehet jót addig, míg maga jóvá nem lesz. Ezért a bűnös ember cselekedetei nem tehetik őt igazzá. Ellenkezőleg; mivel bűnös szívből származnak, ezért az ember bűnösségének mértékét gyarapítják. A gonosz szívből csak gonosz dolgok származhatnak, és a gonosz dolgok számának növekedéséből soha nem jöhet jó, ezért értelmetlen dolog a bűnös embernek azt hinni, hogy igazzá válhat saját erőfeszítéseivel. Előbb igazzá kell válnia, hogy képes legyen megtenni a jót, amit szeretne, és amit elvárnak tőle.

A helyzet a következő tehát: (1) Isten törvénye tökéletes igazság, és tökéletesen összhangban kell vele lennie mindenkinek, aki belép Isten országába. (2) De a törvény nem képes az igazság egyetlen részletét sem kiírni az emberre, mivel minden ember vétkezett, és képtelen megfelelni követelményeinek. Mindegy, hogy milyen őszintén és buzgón tevékenykedik az ember, semmi amit tenni képes, nem fogja kielégíteni a törvény követelményeinek teljességét. Túl magasan van ez számára ahhoz, hogy elérje, ezért a törvény iránti engedelmisséggel nem nyerheti el az igazságot. „Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelőtte”. Milyen siralmas állapot! Rendelkeznünk kell a törvény igazságával, hogy bejuthassunk a mennybe, de a törvény nem rendelkezik azzal az igazsággal, amit felkínálhatna nekünk. A legállhatatosabb és legkövetkezetesebb erőfeszítésünkkel sem szerezhettük meg a legkisebb részét sem annak a szentségnek, ami nélkül nem láthatjuk meg az Urat.

Kicsoda üdvözülhet tehát? Létezik-e egyáltalán igaz ember? Igen, mert a Biblia gyakran tesz említést ilyenekről: „Mondjátok az igaznak, hogy jól léssen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek” (Ésa 5:11). Ez azt igazolja, hogy lesznek igaz emberek, akik jutalmat kapnak, sőt végül lesz igaz nép is, akikről ezt mondja: „Ama napon ez éneket éneklük Júda földén: Erős városunk van nekünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt! Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője” (Ésa 26:1-2). Dávid ezt mondja: „A törvény igaz” (Zsolt 119:142). Nemcsak igaz, hanem minden igazság summája; ezért az a nép, mely megtartja az igazságot, megtartja Isten törvényét. Ezek lesznek, az Ő akaratának cselekvői, akik bemennek a mennyek országába (Mát 7:21).

Az Úr a mi igazságunk

Most már az a kérdés, miként nyerhetjük el azt az igazságot, amire szükségünk van ahhoz, hogy bemehessünk a mennyek országába? Válaszolni erre a kérdésre: ez az evangélium nagy munkája. Tanulmányozzunk először egy példázatot a megigazulásról, azaz az igazságban való részesedésről. Ha látjuk a tényt, jobban megértjük az elméletet. A példát Luk 18:9-14. verseiben találjuk meg:

„Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! Hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állván, még szeméit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz; mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”.

Ezt a példázatot azért mondta el Jézus, hogy bemutassa: hogyan lehet, és hogyan nem lehet megigazulni. A farizeusok nem tűntek el: ma is sokan vannak, akik saját cselekedeteik által akarják elnyerni az igazságot. Bízhatnak magukban, és saját igazságukban. Nem mindig dicsekszenek nyíltan jóságukkal, de más módon kifejezésre juttatják, hogy saját igazságukban bíznak. Talán a farizeusi lelkiület – az a lelkiület, ami az ember jócselekedeteit akarja Isten elé állítani, hogy elnyerje jóindulatát – ugyanolyan gyakran megnyilatkozik a hitvalló keresztények között, akik a legmélyebb alázatosságot mutatják bűneikkel szemben. Tudják, hogy vétkeztek, és ezért vádolja őket a lelkiismeret. Búslakodnak bűnös állapotuk miatt, és gyengeségről panaszkodnak. De bizonyágtételük soha nem emelkedik a színvonal fölé. Szégyellősen tartózkodnak attól, hogy megszólaljanak a gyülekezeti rendezvényeken, és nem mernek Istenhez imádkozni. Ha a megszokottnál is nagyobbat vétkeznek, akkor egy ideig nem imádkoznak, amíg le nem csendesedik felkavart lelkiismeretük, vagy amíg hatalmukba nem keríti őket az érzés, miszerint már elég jót tettek ahhoz, hogy jóvátegyék előbbi bűneiket. Mit mutatnak ezek a

megnyilatkozások? A farizeusi lelkületet, ami saját jóságát akarja Isten elé állítani, és addig nem jön Istenhez, amíg nem érzi úgy – teljesen hamisan – hogy képes felmutatni valamit Isten előtt. Azt szeretnék, ha így szólhatnának az Úrhoz: „Nézd, milyen jó voltam az utóbbi néhány napban, bizonyára most már elfogadhatsz engem”.

Mi ennek az eredménye? Az az ember, aki saját igazságában bizakodott, nem igazult meg; míg az, aki szívből így imádkozott: „Isten légy irgalmas nékem bűnösnek!”, igaz emberként tért haza. Krisztus azt mondja, hogy *megigazulva* ment el, azaz igazzá tétetett.

Figyeljük meg, hogy a vámszedő többet tett annál, mint a bűnössége feletti pusztá siránkozás: irgalmat kért. Mi az irgalom? Meg nem érdemelt jóság. Az a készség, hogy jobban bánjak az emberrel, mint megérdemelné.

Az ihletett Ige ezt mondja Istenről: „Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az őt félők iránt” (Zsolt 103:11). Ez a mérce: Isten annyival bánik jobban velünk, mint megérdemelnénk, ha alázattal jövünk hozzá, mint amennyivel magasabb az ég a földnél. És milyen értelemben bánik jobban velünk? Abban az értelemben, hogy elveszi tőlünk bűneinket: „Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (12. v.). Ezzel a kijelentéssel összhangban vannak a szeretett tanítvány szavai: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Ján 1:9).

Az Isten irgalmáról, és annak megnyilatkozásáról szólnak Mikeás szavai is: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkeit? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban. Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket” (Mik 7:18-19). Olvassuk el most már azokat a kijelentéseket, ahol az Írás bemutatja, hogyan nyerjük el az igazságot.

Pál apostol, miután bebizonyította, hogy mindnyájan vétkeztek, szűkölködnek Isten dicsősége nélkül, s ezért a törvény cselekedeteiből nem igazulhatnak meg Isten előtt, azt mondja: „megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen ő is megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való” (Róm 3:24-26).

„Megigazulván ingyen” – hogy is lehetne másként? Miután a bűnös ember legjobb erőfeszítései sem viszik előre megigazulásának ügyét, nyilvánvaló, hogy az igazság csak ajándékként érkezik hozzá. Hogy ez az igazság ajándék, azt Pál nyíltan tanítja: „Mert ha egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek” (Róm 5:17). Mivel az igazság ajándék, az örök élet is – ami az igazság jutalma – ajándék Istentől, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Isten elénk állította Krisztust, mint Egyetlent, aki által elnyerhetjük a bűnbocsánatot, és ez a bűnbocsánat egyszerűen az ő igazságának (ami Isten igazsága) kinyilvánítását jelenti. Isten, aki „gazdag az irgalmasságban” (Eféz 2:4), és aki gyönyörködik ebben, saját igazságát helyi – saját bűnei helyébe – arra a bűnösre, aki hisz Jézusban. Ez a csere nagy nyereség a bűnösnek, de Istennek sem jelent veszteséget, hiszen Ő végtelen a szentségben, és készletei soha nem csökkennek.

Az a szakasz, amit tanulmányoztunk (Róm 3:24-26), csupán más formában történő kifejezése a 21-22. vers mondanivalójának, ami követi azt az állítást, miszerint a törvény cselekedeteiből egy test sem igazulhat meg: „Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazoknak, akik hisznek”. Isten az Ő igazságát helyezi azokra, akik hisznek. Befedezi őt azzal, azért, hogy bűne többé ne legyen látható. S akkor az, aki bűnbocsánatot nyert, elmondhatja a prófétával:

„Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit” (Ésa 61:10).

Mi a helyzet Isten igazságával a törvény nélkül? Hogyan egyeztethető ez össze azzal, hogy a törvény Isten igazsága, s ezért a törvény követelményein kívül nincs igazság? Nincs itt ellentmondás. A törvény nem szorul itt háttérbe. Figyeljük meg! Ki adta a törvényt? Krisztus. Hogyan szólt, mint Törvényadó? Úgy, mint akinek hatalma van, mint Isten. A törvény tőle ered, ugyanúgy, mint az Atyától, és egyszerűen az Ő jellemének igazságát jelenti ki. Így az az igazság, amit a Jézus Krisztusba vetett hit által nyerünk el, ugyanaz az igazság, mint ami a törvényben megnyilvánult, s ezt igazolja az is, hogy

erről az igazságról „tanúbizonyságot tesz” a törvény.

Próbáljuk meg elképzelni a helyzetet. Itt áll a törvény, mint aki vádolja a bűnöst. Nem lehet megváltoztatni, és nem hajlandó azt mondani, hogy a bűnös igaz ember. Az elítélt bűnös újra meg újra megkísérli, hogy igazzá váljon a törvény megtartása által, de mindig ellenállásba ütközik. A törvényt nem lehet megvesztegetni semennyi vezekléssel vagy úgynevezett jó cselekedettel. De itt áll Krisztus is, „telve kegyelemmel” és igazsággal, és magához hívja a bűnöst. Végre a bűnös, miután kimerült a hiábavaló próbálkozásokban, hogy igazságot kapjon a törvénytől, meghallja Krisztus szavát, és kitárt karjaiba veti magát. Elrejtőzködik Krisztusban, s ezáltal befedezi őt Krisztus igazsága, és íme, most elnyerte a Krisztusba vezetett hit által azt, amiért korábban hiába küzdött. Rendelkezik azzal az igazsággal, amit a törvény követel tőle, és ez igazi érték, mert attól kapta, aki az igazság forrása, onnan, ahonnan a törvény is származik. És a törvény bizonyágot tesz róla, hogy ez valódi igazság. Azt mondja, hogy mindaddig, amíg az ember megőrzi ezt az igazságot, addig ez az igazság megvédi őt a törvénytől. Bizonyágot fog tenni arról, hogy ő igaz ember. Az igazsággal, ami „a Krisztusban való hit által, Istentől való igazság a hit alapján” (Fil 3:9), az apostol bizonyos lehetett abban, hogy megállhat Krisztus napján.

A műveletben nem lehet hibát találni. Isten igaz, és egyben annak az embernek megigazítója, aki hisz Jézusban. Jézusban lakozik az Istenség egész teljessége; Ő mindenben egyenlő az Atyával, ezért a megváltás képessége, ami benne van, végtelen. Az ember lázadása a Fiú ellen van, csakúgy, mint az Atya ellen, hiszen mindketten egyek. Ezért, amikor Krisztus odaadta magát a mi bűneinkért, maga a Király szenvedett lázadó alattvalóiért, a Sértett figyelmen kívül hagyta és elnézte a sértő sértegetését. Nincs szkeptikus, aki tagadhatná, hogy az embernek joga van arra, hogy megbocsássa azokat a sérelmeket, melyek érték; s akkor miért kérdőjeleznénk meg Istennek ezt a jogát? Ha akarja, igen is megbocsáthatja azokat a sérelmeket, melyek érték Őt, s egyben igazolja törvényének érvényességét azáltal, hogy Ő maga vállalja magára azt a büntetést, amit a bűnösnek el kellene szenvednie. Az igaz szenved a nem igazakért – ez igaz, de a Szennvedő önként adta magát szenvedésre, hogy uralmának jogosan adhassa meg azt, amit szeretete megkövetelt tőle, nevezetesen, hogy mint a mindenség Ura, elnézze az Őt ért sérelmeket.

Olvassuk el Isten saját kijelentését nevééről, amit olyan helyzetben mondott el, amikor a legszomorúbb tapasztalattal szembesült:

„Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állta övele, és nevének kiáltá az Urat. És az Úr elvonula öléből és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt; de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:5-7).

Ez Isten neve; ez az a jellem, amiben kinyilatkoztatja magát az ember előtt; a világosság, melynek fényében láttatni szeretné magát az emberrel. De mit jelent az, hogy „nem hagyja a bűnöst büntetlenül”? Mindez tökéletes összhangban van hosszútűrésével, jóságával és azzal, hogy megbocsátja népe bűneit. Igaz, hogy Isten nem menti fel a bűnöst, mert ha ezt tenné, nem lehetne többé igaz. De tesz valamit, ami sokkal jobb: *leveszi róla a bűnt*, s így a bűnös nem felmentést kap, hanem megigazul, és úgy kezelik őt, mintha soha nem vétkezett volna.

Senki ne rágódjon azon a kifejezésen, hogy „felöltözteti igazságába”, mintha ez képmutatás lenne. Egyesek, az igazság ajándékának értékét figyelmen kívül hagyva, azt mondogatják, hogy ők nem akarnak olyan igazságot, amit „felvehetnek”, hanem olyan igazságot akarnak, ami az életből fakad. Ezek lebecsülik Isten igazságát, amit Isten a Jézus Krisztusba vetett hit által *helyez mindazokra*, akik hisznek. Egyetértünk velük abban a törekvésben, hogy tiltakoznak a képmutatás és az erőtlenség ellen, de szeretnénk, ha a Kedves Olvasó szem előtt tartaná, hogy az az ember, aki *felölti az igazságot*, megváltozik. Ha mi szeretnénk ezt a ruhát magunkra venni, akkor az nem volna egyéb, mint szennyes ruha, bármilyen szépnek tünne is, de ha Krisztus akar felöltöztetni bennünket, akkor nem vethetjük el azt az adományt. Figyeljük meg Ésaías szavait: „az igazság ruháival öltöztetett fel engem”. Az az igazság, amibe Krisztus felöltöztet bennünket, élvezzi Isten elismerését, és ha Isten elégedett vele, akkor az ember sem próbálhatja meg, hogy jobbat találjon helyette.

De a képet még tovább vihetjük, s ez segít nekünk a nehézség megoldásában. Zakariás könyve ezt a megoldást adja nekünk:

„Azután megmutatá nékem Józsuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állta, és a Sátánt, aki jobb keze felől állta, hogy vádolja őt. És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg téged az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é az?

Józsua pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged! Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltöztetétek őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala” (Zak 3:1-5).

Figyeljük meg az előbbi elbeszélésben, hogy a szennyes ruha levétele a személy bűneinek az eltávolításával azonos. Így amikor Krisztus befedez bennünket saját igazságának ruhájával, akkor nem leplet helyez a bűnre, hanem eltávolítja a bűnt. Ez azt mutatja, hogy a bűnbocsánat több, mint formáság, több, mint a mennyei könyvek egyszerű átírása; azt eredményezi, hogy a bűn eltöröltetik. A bűnbocsánat valóság; valami tapintható, valami olyan, ami életbevágóan hat az egyénre. Valóságosan megtisztítja őt a vétkességtől és a bűntudattól, és ha megszabadult a bűntehertől és megigazult, akkor át is ment egy jelentős változáson. Valóban más emberré lett, mert elnyerte a bűnbocsánatot, és a megigazulást Krisztusban. Mindezt úgy kapta meg, hogy felöltözte Krisztust, de „ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” (2Kor 5:17). Így a teljes és ingyenes bűnbocsánat magával viszi azt a csodálatos és csodás változást, amit újjászületésnek nevezünk, mert az ember nem lehet új ember, ha nem született újjá. Ez ugyanaz, mint új és tiszta szívet kapni.

Az új szív szereti az igazságot és gyűlöli a bűnt, ezért kész engedni magát vezetetni az igazság ösvényén. Olyan szív ez, amelyet Isten szeretett volna látni Izraelben: „Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nekik és az ő gyermekeiknek mindörökké” (5Móz 5:29). Röviden szólva, olyan ez a szív, mely mentes a bűn szeretetétől és a bűntudattól. De mi kell ahhoz, hogy az ember őszintén vágyakozzon a bűnbocsánatra? Egyszerűen gyűlölnie kell a bűnt, és sóvárognia kell az igazság után, s ezt a gyűlöletet és sóvárgást a Szentlélek gerjeszti benne.

A Lélek hadakozik minden emberrel. Úgy jelentkezik, mint feddő, s amikor feddő szavát komolyan veszik, úgy jelenik meg, mint Vigasztaló. Ugyanaz a készség, ami arra ösztönzi az embert, hogy elfogadja a Lélek feddését, arra is ösztönzi őt, hogy elfogadja a Lélek vezetését. Pál apostol pedig azt mondja, hogy „akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14).

Továbbá, mi hozza a megigazulást, illetve a bűnbocsánatot? A hit. Pál azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). Isten igazságát megkapja és felöltheti mindenki, aki hisz (Róm 3:22). És a hitnek ugyanez a gyakorlása teszi az embert Isten gyermekévé, mert Pál azt mondja: „mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3:26).

Azt a tényt, hogy mindenki, akinek bűnei megbocsáttattak, egyben Isten fiává lett, látható a Tituszhoz írt levélben is. Pál először bemutatja azt a bűnös állapotot, amiben voltunk, majd ezt mondja:

„De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedetiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szentlélek megújítása által, melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élt reménysége szerint” (Tit 3:4-7).

Figyeljük meg, hogy azáltal leszünk örökösök, hogy Ő megigazít bennünket kegyelme által. Már láttuk a Róm 3:24-25-ből, hogy ez a kegyelem általi megigazulás a Krisztusba vetett hit által nyerhető el, de Gal 3:26. azt mondja nekünk, hogy ez a Krisztusba vetett hit Isten gyermekeivé tesz bennünket. Ezért tudhatjuk, hogy mindenki, aki megigazult Isten kegyelme által – bűnbocsánatot nyert –, az Isten gyermeke és örökös lett.

Ez azt mutatja, hogy nincs alapja annak az elméletnek, hogy az embernek különböző próbákat kell kiállnia, vagy bizonyos mértékű szentségre kell eljutnia, mielőtt Isten gyermekévé lehetne. Úgy kapja meg ő ezt, ahogy van. Isten nem jóságunkért szeret bennünket, hanem azért, mert szükségünk van szeretetére. Nem azért fogad el bennünket, amit lát bennünk, hanem önmagáért, és azért, mert látja, hogy isteni ereje mivé tud tenni bennünket. Csak akkor, amikor felismerjük Isten magasztosságát és szentségét, és azt, hogy bűnös helyzetünkben Ő közeledik felénk, hogy befogadjon bennünket családjába, akkor értjük meg az apostol szavait: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Ján 3:1). S mindenki, akire kiáradt ez a tisztelet, megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.

Isten nem azért fogad gyermekeivé bennünket, mert jók vagyunk, hanem azért, mert jókká akar

tenni bennünket. Pál azt írja: „De az Isten gazdag lévén irgalmasságában, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített (élökké tett) együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban” (Eféz 2:4-7). Majd hozzáteszi: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (8-10. v.). Ez a szakasz megmutatja nekünk, hogy Isten szeret bennünket, már akkor is, amikor még halottak vagyunk a bűnben; Lelkét adja nekünk, hogy megelevenítsen bennünket Krisztusban, és ugyanez a Lélek biztosítja belépésünket Isten családjába, s így új teremtményekké tesz bennünket Krisztusban, hogy képesek legyünk megtenni a jót, amit Isten készített nekünk.

Elfogadtatás Istentől

Sok ember habozik, hogy elinduljon-e az Úr útján, mert attól félnek, hogy Isten nem fogja elfogadni őket, és ezek vannak, akik már évek óta Krisztus követőinek vallják magukat, és még mindig kételyeik vannak, hogy Isten elfogadja-e őket. Ezért írok, és távol áll tőlem, hogy elméjüket spekulációkkal töltssem meg, inkább Isten Igéjének egyszerű bizonyosságát szeretném nyújtani nekik.

„Elfogad-e engem az Úr?” Egy másik kérdéssel válaszolnék: elfogadja-e az ember az árut, amit megvásárolt? Ha elmegyünk egy üzletbe bevásárolni, átvesszük-e az árut, amikor kiszolgálják bennünket? Természetesen, és ez nem is lehet kérdés. Az a tény, hogy megvettük az árut és fizettünk érte, elegendő bizonyíték nemcsak arra, hogy meg akarjuk azt kapni, hanem arra is, hogy alig várjuk, hogy birtokba vehessük. Ha nem akarnánk, nem vásároltuk volna meg. De minél többet fizettünk érte, annál jobban szeretnénk megkapni. Ha nagyon sokat fizettünk, sőt majdnem az életünkbe került, akkor nem lehet kérdés, hogy a szállításkor készek leszünk-e átvenni az árut.

Most alkalmazzuk ezt az egyszerű példát arra az esetre, amikor a bűnös Krisztushoz jön. Először is, Ő megvásárolt bennünket. „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi” (1Kor 6:19-20). Az ár, amit értünk fizetett, az Ő vére, azaz az Ő élete volt. Pál ezt mondta az efézusi véneknek: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett” (ApCsel 20:28). „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekről; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén” (1Pét 1:18-19). Ő „önmagát adta értünk” (Tit 2:14), „önmagát adta a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4).

Ő nemcsak egy-egy osztályt vásárolt meg, hanem az összes bűnöst a földről. „Mert úgy szerette isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta” (Ján 3:16). Jézus ezt mondta: „És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért” (Ján 6:51). „Mert Krisztus, mikor még erőtelének valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért”. „Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt” (Róm 5:6, 8).

A kifizetett ár végtelen volt, ezért tudjuk, hogy Krisztus vágyik megkapni azt, amit megvásárolt. Krisztus szívére vette, hogy megkapja az embert, és nem tud elégedett lenni nélküle (Fil 2:6-8; Zsid 12:2; Ésa 53:11).

„De én nem vagyok méltó”. Ez azt jelenti, hogy te nem érsz annyit, mint amennyit fizettek érted, ezért attól félsz, hogy Krisztus meggondolja magát. Akkor lenne ennek a félelemnek némi alapja, ha olyan szerződés állna előtted, amit nem írtak alá, és aminek az árát még nem fizették ki. Ha most hirtelen úgy döntene, hogy nem fogad el téged, mert nem érsz annyit, mint amennyit fizetett érted, akkor nemcsak téged veszítene el, hanem azt az árat is, amit kifizetett érted. Még akkor is, ha az áru nem éri meg azt az árat, amit kifizettünk érte, akkor sem követünk el olyan ostobaságot, hogy eldobjuk magunktól. Inkább szeretnénk kapni valamit a pénzünkért, mint semmit.

De nem kell nekünk foglalkoznunk az érték kérdésével. Amikor Krisztus a földön volt a vásárlás ügyében, „nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben” (Ján 2:25). Nyitott szemmel kötötte az üzletet, és pontosan tudta, hogy mit ér az, amit

vásárolt. Egyáltalán nem érzi magát becsapva, amikor hozzá megyünk és azt találja, hogy értéktelenek vagyunk. Nem kell aggódalmaskodnunk az érték felett, ha az ügylet tökéletes ismerete mellett is elégedett volt, amikor megállapodott, akkor nekünk nincs okunk elégedetlenkedni.

A dologban az a legcsodálatosabb, hogy éppen azért vásárolt meg bennünket, mert méltatlanok voltunk. Gyakorlott szeme nagy lehetőséget látott bennünk, és nem azért vett meg, akik voltunk, vagy akik vagyunk, hanem azért, amit kihozni remélt belőlünk. Azt mondja: „Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem” (Ésa 43:25). Nekünk nincs saját igazságunk, ezért megváltott bennünket, hogy Isten igazsága legyünk Krisztusban. Pál ezt írta: „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak” (Kol 2:9-10). Íme itt látható az egész folyamat:

„...természet szerint (mindnyájan) haragnak fiai valánk, mint egyebek is. De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban. Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Eféz 2:3-10).

Hivatásunk az Ő kegyelme dicsőségének magasztalása, de ez nem lehetne igaz akkor, ha természettől fogva méltók lettünk volna az árra, amit kifizetett értünk. Ebben az esetben nem illetté Őt dicsőség az ügyletért, s az elkövetkező korszakokban nem mutathatná be rajtunk kegyelme gazdagságát. De ha vesz bennünket, mint méltatlanokat, és végül szeplőtlenül állít trónja elé, az örök dicsőséget szerez néki. És senki sem lesz, aki magában keresi az alkalmas voltot.

Az örökkévalóságban a megszenteltek egységesen mondják Krisztusnak: „Méltó vagy..., mert megöletted, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön... Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást” (Jel 5:9-10, 12).

Minden aggodalmat le kellene csendesítenünk azzal kapcsolatban, hogy Isten elfogad-e bennünket. De ez nem ilyen egyszerű: a hitetlen és bűnös szív szüntelenül kételkedik. „Hiszem ezt, de...” De álljunk meg itt: ha hiszünk, akkor ne mondjuk ezt: „de...”, mert amikor az emberek kimondják ezt a szót, akkor valójában ezt mondják: „Hiszek, de nem hiszek!”. Lehet, hogy valaki így folytatja: „Talán igazad van, de hallgass meg. Azt akartam mondani, hogy hiszek az Írásnak azokban a szavaiban, amit idéztél, de a Biblia azt is mondja, hogy ha Isten gyermekei vagyunk, akkor rendelkezünk a Lélek bizonyágtételével, s ez a bizonyágtétel bennünk van; s én nem érzek ilyen bizonyágtételt magamban; ezért nem tudok hinni abban, hogy Krisztusé vagyok. Hiszek a szavában, de nem rendelkezem a belső bizonyágtétellel.” Értem a nehézségedet, és nézzük meg, hogy el lehet-e távolítani.

Hogy Krisztusé vagy-e, ezt magadban is eldöntheted. Látod, hogy mit adott érted. Az a kérdés, hogy átadtad-e magad neki? Ha nem vagy az övé, az csak azért van, mert nem adtad át neki azt, amit megvásárolt. Megkárosítod Őt. Jézus ezt mondja: „Egész napon kiterjesztettem kezeimet az engedetlenkedő és ellentmondó néphez” (Róm 10:21). Kér téged, hogy add át neki azt, amit megvásárolt és kifizetett, te pedig ellenállsz, s azzal vádolod, hogy nem akar elfogadni téged. De ha szívből felajánlottad magad néki, mint gyermeke, akkor bizonyos lehetsz, hogy el is fogadott téged.

Ha azt mondod, hogy hiszel szavaiban, mégis kételkedsz, hogy elfogadott-e téged, mivel nem érzed a belső bizonyágtételt, azt kell újra mondanom, hogy nem hiszel. Ha hittél volna, rendelkeznel a bizonyossággal. Figyelj szavaira: „Aki hisz a Fiúban, bizonyágtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyágot tett Isten az ő Fiáról” (1Ján 5:10). Hinni a Fiúban azt jelenti, hogy hiszünk szavaiban, s abban, amit feljegyeztek róla.

És, „*aki hisz a Fiúban, bizonyágtétele van önmagában*”. Nem lehet bizonyágtétele addig, míg nem hiszel. Hogy van ez? Az Isten szavába vetett hitből van a bizonyág. Isten mondja ezt: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1).

Ha füleiddel hallanád, hogy Isten azt mondja, az Ő gyermeke vagy, akkor ezt elegendő bizonyágnak tartanád. Nos, amikor Isten szól az Ő szavában, az ugyanolyan, mintha füllel hallható

módon szólna, és hited a bizonyosága, hogy hallod Őt, és hiszel néki.

Ez olyan fontos dolog, hogy méltó az alapos vizsgálatra. Olvassunk egy kicsit többet a feljegyzésekből. Először azt olvassuk, hogy „mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3:26). Ez egy pozitív megerősítése annak, amit az előbb mondtam a bizonyágtétellel kapcsolatos hitetlenségünkről. Hitünk tesz bennünket Isten gyermekeivé. De hogyan nyerjük el ezt a hitet? „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róm 10:17). De hogyan nyerhetjük el az Isten szavába vetett hitet? Egyszerűen higgyük el, hogy Isten nem hazudik. Bizonyára nem mernénk szemtől szemben hazugnak nevezni Istent, de valójában ezt tesszük, amikor nem hiszünk szavában. Egyetlen dolgot kell tenni ahhoz, hogy higgy: hinni kell! „Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. Mert azt mondja az írás: Valaki hisz öbenne, meg nem szégyenül” (Róm 10:8-11).

Míndez összhangban van azzal, amit Pál máshol feljegyzett: „Ez a Lélek bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg” (Róm 8:16-17). Az a Lélek, aki bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, a Vigasztaló, akit Jézus megígért (Ján 14:16). És tudjuk, hogy az Ő bizonyágtétele igaz, mert Ő „az Igazság Lelke”.

Nos, hogyan tesz Ő bizonyoságot? Úgy, hogy eszünkbe juttatja az Igét, ami feljegyzésre került. Ő ihlette ezeket a szavakat (1Kor 2:13; 2Pét 1:21), ezért amikor eszünkbe juttatja őket, az ugyanolyan, mintha személyesen szólna hozzánk. Értelmünk elé tárja a feljegyzéseket, amiből már idéztünk is, tudjuk, hogy ezek a feljegyzések igazak, mert Isten nem hazudik. Ezért elnémitjük Sátán hamis vádjait Isten ellen; hiszünk a feljegyzésekben, és mivel hiszünk, tudjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és így kiáltunk: „Abba Atya!” És a dicsőséges igazság tökéletesen áthatol lelkünkön, és a szavak ismétlése valóssággá teszi előttünk a bizonyoságot: *Ő a mi Atyánk*, és mi az *Ő gyermekei vagyunk*. Milyen örömet ad ez a gondolat! Láthatjuk tehát, hogy a bizonyosság, amit lelkünkben hordunk, nem csupán benyomás vagy megézés. Isten nem azt kéri tőlünk, hogy olyan bizonytalan tanúban higgyünk, mint saját érzéseink. Aki a maga szívében bíz, balga az – mondja az Írás. Az a bizonyosság, amiben hinnünk kell, Isten változhatatlan szava, és ezt a tanúbizonyoságot a Lélek által nyerhetjük el szívünkben. „Hála legyen Istennek ezért a kimondhatatlan ajándékért!”

Ez a bizonyosság nem jogosít fel bennünket arra, hogy elérjünk magunkat, és önelégülten azt higgyük, már elértük a tökéletességet. Emlékeznünk kell arra, hogy Krisztus nem önmagunkért fogad el bennünket, hanem önmagáért; nem azért, mert tökéletesek vagyunk, hanem azért, mert általa tökéletessé válhatunk. Megáld minket, nem azért, mert jók voltunk, és megérdemeltük áldását, hanem azért, hogy áldásának erejével elfordulhassunk bűneinktől (ApCsel 3:26). Mindazok, akik hisznek Krisztusban, erőt, jogot és kiváltságot kapnak ahhoz, hogy Isten fiai legyenek (Ján 1:12). Az Ő „igen nagy és becses ígéretei” által lehetünk „isteni természet részeseivé” (2Pét 1:4).

Vizsgáljuk meg most már ezeknek az írásoknak a gyakorlati tanulságait.

Győzelem hit által

A Biblia azt mondja: „Az igaz ember hitből él”. Isten igazsága „hitből hitbe” jelentetik ki (Róm 1:17). Semmi sem tudja jobban illusztrálni a hit munkáját, mint azok a történetek, melyek „régén megírtak, a mi tanulságunkra...”, hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen” (Róm 15:4). Vizsgáljuk meg először azt az ismert történetet, amit 2Kron 20-ban találunk. „És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele. Eljövének pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger túlsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi” (1-2. v.).

Ez a nagy sereg rémületet keltett a királyban és a népben, de arra a bölcs döntésre jutottak, hogy „az Úr segedelmét keressék, Júdeának minden városaiból is jövének, hogy az Urat megkeressék” (3-4. v.). Ezután Jósafát, mint a gyülekezet vezetője imádkozni kezdett. Ez az ima méltó arra, hogy alaposan tanulmányozzuk, mert hitből fakadó ima volt, s magában hordozta a hit győzelmének esélyét:

„És megállta Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezeteiben, az Úr házában az új pitvar előtt, és monda:

Óh Uram, mi atyáink Istene! Nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezdedben van az erő és hatalom, és senki sincsen, aki ellened megállhatna” (5-6. v.).

Ez kitűnő imakezdet volt, mert a menny Istenének elismerésével kezdődött. „Mi Atyánk ki vagy a mennyekben”. Mit jelent ez? Ez az Isten, mint a menny Istene, a Teremtő. Ebben az imában jelen van annak elismerése, hogy Istennek hatalma van a világ minden országa, valamint a sötétség hatalmai felett is. Az a tény, hogy Ő a Teremtő, aki a mennyben van, azt igazolja, hogy kezében nagyság és hatalom van, s ezért senki nem állhat meg ellene. Az az ember, aki a szükség idején képes így kezdeni imáját, már maga mellett tudhatja a győzelmet. Jósafát nemcsak az Isten csodálatos erejébe vetett bizalmát vallotta meg, hanem igényelte is ezt az erőt magának, amikor azt mondta: „Mi Istenünk!” Eleget tett ezzel az Írás kívánalmának: „mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid 11:6).

Jósafát ezután elbeszélte, hogyan vezette be őket Isten erre a földre, és azt, hogy éppen azok a népek törtek rá, akiknek földjét elkerülték a honfoglalás idején (7-11. v.). Majd így fejezte be imáját: „Óh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mibennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink” (12. v.). Mivel az Úrnak mindegy, hogy sokan vannak vagy kevesen, hogy van erejük vagy nincs, de mivel szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhöz teljes szívvel ragaszkodnak (2Krán 16:9), ezért egyedül benne bizakodhatnak azok, akik szükségben vannak. Jósafátnak és népének ez a magatartása összhangban volt az apostol tanácsával: „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra” (Zsid 12:2). Ő a kezdet és a vég, és kezében van minden hatalom mennyen és földön.

Mi volt az eredmény? Eljött a próféta, a Szentlélek erejével: „És monda: mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten” (15. v.). Majd azt mondta nekik, hogy másnap induljanak el, szálljanak szembe az ellenséggel, és lássák meg az Úr szabadítását. És most következik a legfontosabb részlet: „És reggel felkészülvén, kimenének Tékoa pusztájára; és mikor kiindulának onnan, megállta Jósafát és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítás az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a seregek előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága” (20-21. v.).

Igen különös módja volt ez a harcmenetelnek. Kevés hadsereg vonult így valaha is az ütközetbe. De mi volt az eredmény?

„És amint elkezdtek az éneklést és a dicséretet, az Úr ellenségeskedést szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének. Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. A Júda népe pedig méne Mispába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: íme csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg” (22-24. v.).

Ha kevés csapat volt, amely ilyen előőrssel indult a harcba, akkor az is igaz, hogy kevés csapat kapott jutalmul ilyen győzelmi jelt. Ezért nem hiábavaló egy kis figyelmet fordítani a hitbeli győzelem filozófiájának tanulmányozására, ahogy ebben a történetben megnyilatkozott. Mire gondolhatott az ellenség, aki a számbeli fölényben bízott, amikor meghallotta ezen a reggelen, hogy az izraeliták énekelve vonulnak ki? Arra, hogy az izraeliták megerősítést kaptak valahonnan, s ezért értelmetlen megtámadni őket. Pánik tört ki közöttük, s mindegyik a szomszédjában kereste az ellenséget.

És nem volt igazuk, amikor azt gondolták, hogy az izraeliták megerősítést kaptak? De igen! Mert, amikor az izraeliták énekelni kezdtek, „az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai, a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen”. A seregek Ura harcolt ellenük, akikben bízott Jósafát és a nép. Erősítést kaptak, és ha szemük megnyílt volna, Elizeus szolgájához hasonlóan látták volna, hogy az ellenségnél többen vannak azok, akik őket támogatják.

A lényeges pont azonban ez: amikor az izraeliták az Urat kezdték dicsőíteni, akkor szerzett Isten ellenségeskedést ellenségeik között. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy hitük élő hit volt. Hittek az Úrban; más szóval, az Úrra hagyatkoztak, és ez erőt adott nekik. Így bebizonyosodott náluk az Ige üzenete: „az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Ján 5:4).

Vonatkoztassuk most ezt a példát a bűn elleni harcra. Nagy kísértés ér bennünket, hogy olyan tegyünk, amit nem tehetnénk. Gyakran legyőzött már ez a kísértés bennünket, ezért tudjuk, hogy nincs elég erőnk vele szemben. De szemünk most az Úrra tekint, aki azt mondta nekünk, hogy alkalmas időben segítségünkre siet a kegyelem trónjáról. Ezért segítségért kezdünk imádkozni, és ahhoz az Istenhez fordulunk, aki úgy jelentette ki magát a Bibliában, mint az ég és a föld Teremtője. Nem azzal kezdjük, hogy saját erőtlenségünk miatt siránkozunk, hanem azzal, hogy örvendezve elismerjük Isten erejét. Miután ezt megtettük, feltárhatjuk nehézségünket és gyengeségeinket.

Ha előbb szólnánk gyengeségünkről és csüggesztő helyzetünkről, akkor magunkat tennénk Isten elé. És akkor Sátán felnagyítja a nehézségeket, sötétséget áraszt ránk úgy, hogy gyengeségeinken kívül semmit sem látunk. S akkor lehetnek imáink buzgóak, küzdhetünk teljes erőnkkel, semmire sem jutunk, mert hiányzik hitünk lényeges eleme: annak elismerése, hogy Isten olyan Isten, amilyennek kijelentette magát. De ha Isten hatalmának elismerésével kezdjük, és azután mondjuk el gyengeségeinket, akkor erőtlenségünket az Ő ereje mellé helyeztük, és az ellentét bátorságot szül bennünk. Miközben imádkozunk, a Szentlélek eszünkbe juttatja Isten ígéreteit. Lehet, hogy nem találunk olyan ígéretet, ami pontosan illene a mi helyzetünkre, de megemlékezhetünk arról, hogy „igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket” (1Tim 1:15); és „adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4). És tudatában lehetünk annak, hogy ez minden ígéretet magába foglal, mert „aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32).

Megemlékezünk arról, hogy úgy szólhat a még nem létező dolgokról, mintha már léteznének. Ezért Isten ígéretei olyanok, mintha már be is teljesedtek volna. Ezért, miután tudjuk, hogy a bűntől való szabadulásunk megegyezik az Ő akaratával, úgy tekintünk a győzelemre, mintha már elnyertük volna, és kezdünk köszönetet mondani Isten nagy és becses ígéreteiért. Amint hitünk megragadja ezeket az ígéreteket, és valóságosaknak tekinti őket, csak egyet tehetünk: dicsőítjük Istent csodálatos szeretetéért, s míg ezt tesszük, elménk elszakad a rossztól és elnyerjük a győzelmet. Az Úr összezavarja az ellenséget. Dicsőítő énekeink azt mutatják Sátánnak, hogy erősítést kaptunk, és miután már megismerte annak az erőnek a nagyságát, amit Istentől kaptunk, semmit sem tehet ellenünk, ezért visszavonul tőlünk. Ezt mutatják az apostol szavai is: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt” (Fil 4:6).

Szolgák vagy szabadok

A hit győzelemre segítő erejét más bibliai igékkel is alátámaszthatjuk, melyek szintén igen gyakorlatiak. Mindenekelőtt azt kell látnunk, hogy a bűnös ember szolgál. Krisztus ezt mondta: „aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek” (Ján 8:34). Pál is ezt írta, amikor az újjá nem született ember helyére tette magát: „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve” (Róm 7:14). Az az ember, akit eladtak, rabszolga; az az ember, akit eladtak a bűnnek, a bűn rabszolgája. Péter ugyanezt a törvényszerűséget mutatja be, amikor a romlott és hamis tanítókról szólva ezt mondja: „Szabadságot ígérve azoknak, holott ők maguk a romlottság szolgái, mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pét 2:19).

A szolga jellemzője, hogy nem teheti azt, amit akar, hanem – bármilyen bosszantó – arra van kötelezve, hogy mások akaratát cselekedje. Ezt az igazságot ismeri el Pál is, amikor azt mondja, hogy mint testi ember, a bűn szolgája volt. „Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem”. „Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz az én testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok” (Róm 7:15, 17-19).

Az a tény, hogy a bűn uralkodik, mutatja, hogy az ember szolgál, és mindenki, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. Ez a szolgaság különösen elviselhetetlenné válik akkor, amikor az ember megízleli a szabadságot; vágyik utána, de nem tudja letörni a bűn láncait. Azt a tényt, hogy a bűnös ember számára lehetetlen jól cselekedni – még, ha akarná is –, már láttuk a Róm 8:7-8 és Gal 5:17 tanulmányozásánál.

Hány ember van, aki tapasztalatból ismeri ezeknek az igéknek az igazságát. Hányan próbálták már

lerendezni, majd újra lerendezni bűneiket, s tapasztalták azt, hogy minduntalan erőt vett rajtuk a kísértés. Nem volt erejük, nem tudták, hogy mit tegyenek, tekintetüket mégsem Istenre, hanem önmagukra irányították. Állandóan küzdöttek a bűn ellen, mégis állandóan vereséget szenvedtek.

Nevezhetjük ezt igazi keresztény életnek? Egyesek azt hiszik, hogy igen. De akkor miért kiált fel így az apostol: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből” (Róm 7:24)? Igazi keresztény tapasztalat az, hogy testünk a halálnak teste, s lelkünk állandóan arra kényszerül, hogy tőle való szabadulásért kiáltson? Nem, soha!

Ki az, aki – válaszul erre a kétségbeesett kiáltásra – kijelenti magát, mint szabadító? Az apostol ezt mondja: „Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róma 7: 25). Máshol ezt mondja Krisztusról:

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának” (Zsid 2: 14-15).

Krisztus szintén így jelenti be saját küldetését: „Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekösem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást” (Ésa 61:1).

Hogy mi ez a fogság és megkötözöttség, azt már láthattuk. Ez a bűn fogsága, az a szolgaság, hogy akarattunk ellenére is vétkezzünk, örökölt és szerzett bűnös hajlamaink és szokásaink miatt. Megakadályozza Krisztus azt, hogy igazi keresztények legyünk? Nem, soha! Tehát a bűn fogsága, amit az apostol a Római levél hetedik fejezetében vázol, nem Isten gyermekeinek, hanem a bűn szolgáinak tapasztalata. Krisztus pontosan azért jött, hogy megszabadítsa az embert ebből a fogságból. Nem azért, hogy megszabadítson a küzdelemtől – ez egész életünket végigkíséri –, hanem azért, hogy megszabadítson a vereségektől, hogy erősek lehessünk az Úrban, és az ő hatalmas erejében, s így hálát adhassunk az Atyának „aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az ő szerelmes Fiának országába”.

Hogy valósul meg ez a szabadítás? Isten Fia által. „Monda azért Jézus a benne hívó zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket... Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek” (Ján 8:31-32, 36). Ezt a szabadságot elnyerheti mindenki, aki hisz, mert akik hisznek Krisztus nevében, azoknak Ő hatalmat ad ahhoz, hogy Isten fiaivá legyenek. A kárhoztatástól való szabadulás azok osztályrésze, akik Krisztus Jézusban vannak (Róm 8:1), és mi hit által öltjük magunkra Krisztust (Gal 3:26-27). Krisztus hit által lakik szívünkben.

Gyakorlati példák a szabadulásról

Nézzünk meg most néhány példát arról, hogyan szabadít meg bennünket a hit szolgaságunkból. Olvassuk el Luk 13:10-17-et: „Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában. És íme vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolc esztendőől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. És mikor ezt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombaton gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell, azokon jöjjetek azért, és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombaton. Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenikötök az ő okrát vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, akit a Sátán megkötözött íme tizennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? És mikor ezeket mondta, megszégyenülének mindnyájan, kik magukat néki ellenébe vetették; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, melyek őáltala lettek”.

Figyelmen kívül hagyhatjuk a képmutató zsinagógafő tiltakozását, és rátérhetünk a csoda tanulmányozására. Az asszony megkötözött volt, ahogy mi is megkötözöttünk vagyunk teljes életünkben a haláltól való félelem miatt. Sátán kötözte meg az asszonyt, s ő az, aki fogságba ejt bennünket is. Az asszony nem tudott felegyenesedni; bennünket is úgy lesújtanak bűneink, hogy nem tudjuk felemelni tekintetünket. Jézus azonban – szavával és érintésével – megszabadította az asszonyt tisztátalanságától; most ugyanaz a könyörülő Főpapunk van a mennyben, aki együttérzéssel érinti vétkeinket, és szavaival megszabadít bennünket bűneinktől.

Miért jegyezték fel Jézus gyógyítási történeteit. János elmondja nekünk: nemcsak azért, hogy

láthassuk Jézus hatalmát a betegségek felett, hanem azért is, hogy megismerhessük a bűn feletti hatalmát is (Mát 9:2-8). János így írja le ezt:

„Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (Ján 20:30-31).

Láthatjuk tehát, hogy egyszerűen úgy írtak meg, mint Jézus szeretetéről, szabadító hatalmáról és készségéről szóló példabeszédek, melyek megmutatják, hogy Krisztusnak hatalma van Sátán munkái felett akár a testet, akár a lelket érinti az. Még egy csoda elegendő ebben az összefüggésben. Ez az, amit az Apostolok cselekedetei harmadik fejezetében találunk. Nem idézem a történetet, de kérem az Olvasót, hogy kövesse gondosan a Bibliában. Péter és János látott egy negyvenéves embert a templom kapujában, aki születésétől fogva sánta volt. Soha nem tudott járni. Koldult, és a Lélek arra indította Pétert, hogy aranyból és ezüstről jobbat adjon neki. Ezt mondta: „Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt jobb kezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállta és jár vala és beméne övelük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent” (6-8. v.).

Ez a csoda izgalmat keltett az emberek között, s amikor Péter látta a nép álmélkodását, ezt mondta:

„Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mireánk, mintha tulajdon erővel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon? Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, kit ti elárultatok..., az életnek fejedelmét pedig megölték, kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai. És *az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt*, akit láttok és ismertek; és a hit, mely őáltala van, adta neki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára” (12-16. v.).

Most alkalmazzuk ezt a történetet a gyakorlatban! Az ember sánta volt születésétől fogva, és nem tudott magán segíteni. Szívesen járt volna, de nem tudott. Mi is elmondhatjuk Dáviddal együtt: „Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám” (Zsolt 51:5).

Ezért természetűl fogva mi is olyan gyengék vagyunk, hogy nem tudjuk azt tenni, amit szeretnénk. Évről évre csökkent az ember képessége, hogy járjon, ahogy évről évre növekedtek kilói, miközben lábai fejletlenek maradtak. Így növekszik a bűn ereje bennünk is éveink múltával, ahogy gyakoroljuk magunkat abban. Teljes képtelenség volt, hogy ez az ember járni tudjon, de Krisztus neve, a hit által, tökéletesen helyreállította erejét és egészségét. Így mi is, ha hiszünk Őbenne, meggyógyulhatunk, és képesek lehetünk olyan dolgokat cselekedni, amire korábban képtelenek voltunk. Cselekedetek, melyek emberi erővel megvalósíthatatlanok, Istennel elérhetőek lesznek. Ő a Teremtő, aki „megsokasítja az erőtlenséget”. A hit egyik csodája az, hogy a gyengéket erősekké teheti.

Ezekben a történetekben láthattuk, hogyan szabadítja meg Isten fogságukból azokat, akik bíznak benne. Most nézzük meg, hogyan lehet megtartani ezt a szabadságot.

Láttuk, hogy természetűknél fogva mindnyájan a bűn és Sátán szolgái vagyunk, de amint alávetjük magunkat Krisztusnak, azonnal felszabadulunk Sátán hatalma alól. Pál azt mondja: „Avagy nem tudjátok, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgául az engedelmességre, annak vagytok szolgái, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?” (Róm 6:16). Így abban a pillanatban, amikor megszabadulunk a bűntől, Krisztus szolgái leszünk. Sőt, maga az a tény, hogy Isten – hitünkre válaszként – megszabadít bennünket a bűn fogságából a bizonyosága annak, hogy elfogad bennünket, mint az Ő szolgáit. Krisztus szolgái leszünk, de aki a Krisztus szolgája, az valójában szabad ember, mert szabadságra hívtunk (Gal 5:13), és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság (2Kor 3:17).

És most kezdődik a harc újra. Sátán nem akarja könnyen elengedni szolgáit. Ezért rántör a kísértések fegyvereivel, hogy visszahódítson bennünket az ő szolgálatába. Tapasztalatból tudjuk a szomorú igazságot, hogy Sátán erősebb, mint mi, ezért külső segítség nélkül nem tudunk ellenállni neki. De félünk erejétől, és segítségért kiáltunk. És akkor eszünkbe jut, hogy már nem vagyunk Sátán szolgái, alávetettük magunkat Istennek, ezért Ő elfogadott bennünket, mint az Ő szolgáit. Ezért azt mondhatjuk a zsoltárossal együtt: „Uram! Én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet” (Zsolt 116:16). De az a tény, hogy Isten kioldozta köteleinket, amivel Sátán megkötözött bennünket – és ezt egészen bizonyosan megtette, ha mi hittünk benne – a bizonyíték arra, hogy Isten megvéd bennünket, mert gondja van az övéire, és bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő, „aki elkezdte bennünk a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1:6). És ebben a bizonyosságban erőnk van az ellenállásra.

Tehát, ha Isten szolgálatára szenteltük magunkat, akkor az Ő szolgálói, igazságának eszközei vagyunk (Róm 6:13-16). Nem élettelen eszközök vagyunk, mint amilyeneket a földműves használ, hanem élő, értelmes eszközök, akik képesek dönteni foglalkozásuk felől. Mégis az „eszköz” azt jelenti, hogy másnak a kezében vagyunk. Köztünk és a szerszámok között az a különbség, hogy mi eldönthetjük, hogy ki használjon fel minket, és milyen szolgálatra. De ha már döntöttünk, és átadtuk magunkat, akkor már ugyanolyan eszközök vagyunk, mint más eszközök. Ha Istennek adtuk magunkat, kezében vagyunk, mint az agyag a fazekaséban, és azt teheti velünk, ami tetszik neki. Szabadságunk arra vonatkozik, hogy engedjük vagy nem engedjük, hogy elvégezze bennünk azt, ami jó.

Az a gondolat, hogy eszközök vagyunk Isten kezében – ha tökéletesen megértettük – nagy segítség a hitbeli győzelem elérésében. Például, az eszköz sikere teljes mértékben azon múlik, hogy ki tartja kezében. Itt van egy pénzverő: magában véve ártatlan, felhasználható jó és rossz célra is. Ha egy bűnöző kezébe kerül, akkor lehet vele hamis pénzt készíteni, s akkor egyáltalán nem jó ügyet szolgál. De lehet egy tisztességes ember kezében is, és akkor nem okoz semmi kárt. Hasonlóan, amikor Sátán szolgálói voltunk, haszontalanok voltunk (Róm 6:20), de most, hogy Isten kezébe tettük le magunkat, akiről tudjuk, hogy nincs hamisság benne, tudjuk, hogy keze nem használhat bennünket semmi rosszra.

„Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen odaszántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálóul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszentelődésre” (Róm 6:19).

A győzelem első titka tehát az, hogy Isten kezébe tesszük magunkat azzal az őszinte vággyal, hogy az Ő akaratát cselekedjük; a második, hogy tudjuk, hogy Ő elfogad bennünket, mint szolgálóit, s végül megtartjuk ezt az odaszánást, és kezében hagyjuk magunkat. A győzelmet gyakran csak azzal érhetjük el, hogy újra és újra elmondjuk: „Uram! Én bizonyára a te szolgálád vagyok, szolgálád vagyok én, a te szolgáló lányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet”. „Óh, Uram, kezedbe tettem magam, mint az igazság eszköze, legyen meg a te akaratod, és ne a test kívánsága”. Ha megértettük ezt az ígét, és valóban Isten szolgálójának tekintjük magunkat, akkor azonnal eszünkbe jut: „Nos, ha eszköz vagyok az Úr kezében, akkor Ő nem használhat engem rosszra, és nem is fogja megengedni, hogy rosszra használjanak, amíg az Ő kezében vagyok. Neki meg kell őriznie engem a rossztól, mert én nem tudom megőrizni magamat, és Ő meg akar és meg tud engem őrizni, mert kifejezésre juttatta készségét és hatalmát, amikor önmagát adta értem. Ezért Ő meg fog védeni engem erről a rossztól”. Ezek a gondolatok egy pillanat alatt átsuhanhatnak elménken, és velük együtt az a jó érzés keríthet hatalmába bennünket, hogy védelmet élvezünk a félelmetes rosszal szemben. Mindez megnyilatkozik az Isten iránti hálában, s míg hálát adunk Istennek, az ellenség eltávozik, és Isten békessége tölti be szívünket. És akkor megértjük, hogy a hitben való öröm túlszárnyal mindenféle örömet, ami a bűnös cselekedetektől származhatna.

Mindez Pál szavainak szemléltetése: „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük” (Róm 3:31). „Hiábavalóvá tenni” a törvényt nem azt jelenti, hogy eltörölni a törvényt, mert az ember nem törölheti el Isten törvényét. Hiábavalóvá tenni a törvényt azt jelenti, hogy úgy élni, mintha a törvénynek nem volna következménye ránk nézve. Az ember akkor teszi hiábavalóvá Isten törvényét, amikor nem engedi, hogy a törvény hatalma érvényesüljön életében. Röviden szólva: hiábavalóvá tenni a törvényt annyi, mint áthágni a törvényt. A törvény ettől még érvényben marad, hiábavalóvá tétele csupán az egyén életét érinti.

Ezért, amikor az apostol azt mondja, hogy nem tesszük hiábavalóvá a törvényt a hit által, hanem inkább megerősítjük, akkor ezt úgy érti, hogy a hit nem a törvény áthágásához, hanem a törvény megtartásához vezet. Nos, ne mondjuk azt, hogy a hit engedelmességre vezet, inkább ezt: a hit engedelmeskedik. A hit megerősíti a törvényt a szívben. „A hit a reménylett dolgoknak valósága”. Ha a reménylett dolog az igazság, akkor a hit megerősíti ezt. Ahelyett, hogy a hit törvényellenességre vezetne, a hit a törvényellenesség egyetlen ellenszere. Bármennyire dicsekszik az ember Isten törvényével, ha nem rendelkezik Krisztusba vetett személyes hittel, akkor semmivel sincs jobb helyzetben, mint az, aki nyíltan áthágja Isten törvényét. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11:6), hit által viszont minden lehetséges (Márk 9:23).

Igen; a hit lehetetlen dolgokat tesz, és Isten pont ezt a lehetetlent várja tőlünk. Amikor Józsué azt mondta Izraelnek, „nem tudjátok szolgálni az Urat”, akkor igazat mondott; az Úr mégis azt kérte tőlük, hogy Őt szolgálják. Egyetlen ember sem cselekedheti a jót, még ha akarja is (Gal 5:17), ezért tévedés azt mondani, hogy Isten csak azt várja, hogy megtegyük a tőlünk telhető legjobbat. Az, aki nem tesz jobbat, mint amire képes, nem az Úr akaratát cselekszi. Jobbat kell tennie, mint amire képes. Azt kell

tennie, amire csupán a benne megnyilatkozó isteni hatalom képes. Az ember nem tud a vízen járni, Péternek mégis sikerült, amikor hitt Jézusban.

Mivel minden hatalom, mennyen és földön a Krisztus kezében van, Ő pedig a mi rendelkezésünkre áll, csak akkor nem állíthatjuk, hogy Isten lehetlent kér tőlünk, ha Krisztus hit által a szívünkbe költözik, mert „ami embereknél lehetetlen, az Istennél lehetséges” (Luk 18:27). Ezért bizvást mondhatjuk: „az Úr az én segítségem, nem félek, ember mit árthat énnékem?” (Zsid 13:6).

És „kicsoda szakaszt el minket Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldöztetés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? ... De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, azáltal, aki minket szeretett... Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 8:35, 37-39).

Ellet J. Waggoner (1855-1916) egy jól jövedelmező orvosi hivatást hagyott ott, hogy életét a megfeszített Krisztusról szóló üzenet hirdetésének szentelhesse. Teológiai tanár, lapszerkesztő, misszionárius és író volt, aki sok ezer kortársának mutatta be a megváltás alapigazságait.

A „Krisztus és az Ő igazsága” című könyv bemutatja a Megváltót, mint Isten- és Emberfiát, valamint azt az utat, ahogy az ember részesülhet az Ő igazságában. Ez a kis könyv klasszikusnak számít a Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház úttörőinek írásai között. Új kiadása lehetőséget nyújt a mai Olvasónak ahhoz, hogy betekintsen a minneapolis-i generál konferenciai ülés egyik előadójának hitébe és meggyőződésébe. Az 1888-as minneapolis-i Generál Konferencia sorsfordító volt a h.n. adventisták számára: a hit általi megigazulás Ellet J. Waggoner, Alonzo T. Jones és Ellen G. White által előadott üzenete frissítő fuvallatként hatott a törvényeskedésben már-már elfáradt közösségre.

Tartalomjegyzék

Krisztus és az Ő igazsága	3
Hogyan szemléljük Krisztust?	5
Isten-e Krisztus?	6
Krisztus, mint Teremtő	10
Teremtett lény-e Krisztus?	12
Isten megjelent testben	14
Fontos gyakorlati tanulságok	19
Krisztus a Törvényadó	24
Isten igazsága	28
Az Úr a mi igazságunk	35
Elfogadtatás Istentől	43
Győzelem hit által	49
Szolgák vagy szabadok?	53
Gyakorlati példák a szabadulásról?	55
Tartalomjegyzék	62